

svētdienas•rīts

Maijs 2024 Nr. 5 (2002)
2,00 €

Sēt Augšāmcelšanās vēsti
“Svētdienas Rītam” – 35!

Fotoreportāža

Aktuāli

Paivi Rasanena:

“Cilvēks ir mīlams, grēks – nav”

Saruna

Ar notikuma “Baznīcu nakts 2024” rīkotājām
Sintiju Jozēnu un Inesi Knipši

Izglītojies!

Laulībā jāspēj zirgu nomainīt pret
elektromobili

Ko darīt, lai tev labi klātos?

Dodies

“Mīlestības ceļā”!

ISSN 1407-964X

9 771407 964004 05

Inga Reča sarunā ar Gati Līdumu.

Inga Reča, žurnāla "Svētdienas Rīts" redaktore

5. aprīļa vakarā esošie un bijušie "Svētdienas Rīta" veidotāji, draugi un atbalstītāji sanācām kopā, lai atcerētos to, kā "Svētdienas Rīts" tapa, lai pieminētu mūsu priekšgājējus, kuriem Dievs šo misiju bija uzticējis. Lai pateiktos Dievam par to, ka 35 gadus Viņš "Svētdienas Rītu" ir uzturējis, izvedis cauri krīzēm un pasargājis un joprojām tur Savās rokās. Atkal un atkal pārliecināties, ka tas ir Dieva brīnums – izdot kristīgu žurnālu. Kaut mēs to spētu novērtēt!

Tikai dažas svētku vakara atziņas.

Elita Veidemane, žurnāliste: "Šovakar atrodos kā pilnīgi citā pasaulē – man blakus sēž bīskaps un cilvēki, kas ir cieši saistīti ar "Svētdienas Rītu", kurš ir izdzīvojis 35 gadus! Tas ir absolūti neparasti un neticami. Jo toreiz, kad sākām to izdot un pēc tam palaidām vaļā, ko mēs domājām – kā tad to var nepalaist, kam ir spārni? Kā var spārnus nepalaist?! Spārni paši aizlido... Es šovakar aiziešu ar papildītu sirdi. Šodien garīgums ir vajadzīgs pat vairāk nekā toreiz, jo ir ļoti grūti dzīvot bez sapratnes, ka galvenais ir dvēsele, ka pats galvenais ir mīlestība."

Ilmārs Latkovskis, LTV raidījuma "Lielās patiesības" veidotājs: "Man ir palaimējies būt *pa rokai* patiešām lieliem notikumiem, pašam daudz neiesaistoties, – izrādās, "Svētdienas Rīts" ir viens no tiem, ja jau tik daudz numuru un tik daudz gadu dzīvots. Pricēsimies par to kopā!"

Gatis Līdums, teologs un psihoterapeits: "Svētdienas Rīta" nebūtu, ja nebūtu bijis Aidas Prēdeles. Viņa pavisam noteikti bija ārkārtīgi labs mentors. Kas ir labs mentors? Tas ir cilvēks, kurš māc darīt to, kas tevi interesē, un viņš ir ar mieru dalīties visādos [šīs lietas] trikos. Un, ja tu noķer viņa *bacili*, tad tev arī patīk to darīt. Lai "Svētdienas Rītam" un Baznīcai kopumā būtu daudz šādu mentoru, kas prot iedot savas *lietas* garšu!"

Arnīs Šablovskis, publicists: "Esmu pārliecināts, ka Aida Prēdele ir pelnījusi daudz lielāku uzmanību Latvijas sabiedrībā – viņa ir pelnījusi vismaz vienu grāmatu. Un – tā, protams, bija un ir liela privilēģija, būt pie žurnāla, kas ir pirmais atjaunotais kristīgais žurnāls brīvajā Latvijā."

Inese Lūse, Rīgas Austrumu klīniskās universitātes slimnīcas kapeļāne: "Kopš 2012. gada katru mēnesi 50 "Svētdienas Rīta" eksemplāri nonāk Austrumu klīniskās universitātes slimnīcā. Tās ir sēklas, ko mēs, esot ikdienā kopā ar cilvēkiem, kuri piedzīvo traģēdijas, ciešanas un sāpes, varam nest un sēt – Augšamcelšanās vēsti. Tā nonāk pie pacientiem, pie mediķiem. Esam ļoti pateicīgi par šo sadarbību – lai "Svētdienas Rīts" dzīvo! Paldies jums visiem, kuri to veidojat!"

Laiks atkal sēt...

SATURS

- 3 Bīskapa komentārs**
Tev būs savu tēvu un māti godāt. Pāvils Brūvers
- 4 Izglītība**
25. maijā – Svētdienas skolu sadraudzības diena Saldū
- 5 Ziņas**
Tiekas LELB un Saksijas baznīcas vadības
- 6 Aktuāli**
Lūgums atbalstīt ukraiņu kapelānu kalpošanu
- 7 Grāmata**
Atvērs Katrīnas Čakstes-Vilsones "Karš, mīlestība, brīvība"
- 8 Jubileja**
"Svētdienas Rītam" – 35. Fotoreportāža un pateicības
- 10 Tēma**
Turpinās runāt par cilvēka un ģimenes identitāti
- 11 Aktuāli**
Paivi Rasanena: "Cilvēks ir milams, grēks – nav"
- 12 Draudzēs**
Gulbenieši aktīvi piedalās evaņģelizācijā
- 14 Saruna**
Ar "Baznīcu nakts 2024" rīkotājiem Sintiju Jozēnu un Inesi Knipši
- 16 Laulāto kurss**
Laulībā jāspēj zirgu nomainīt pret elektromobili
- 18 Ārzemēs**
Bangladešas parlamentā pirmo reizi ievēl kristietī
- 19 Vajātā Baznīca**
Austrumāfrika. Aminas stāsts
- 21 Misija**
11. vēstule no Tanzānijas. Santa Čileviča
- 22 Mantojums**
Par profesoru Dr. Robertu Akmentiņu. Normunds Kamergrauzis
- 25 Garīgā aprūpe**
Par garīgo aprūpi un pašaprūpi. Linda Kalniņa
- 26 Atmiņas**
Tādas runas tika runātas. Guntis Dišlers. Darbs "Svētdienas Rītā"
- 28 Mūsu mācītāju vaļasprieki**
Mācītājs Ainis Ozoliņš aizraujas ar rokmūziku
- 29 Svētdienas skola**
Mozus. Ivars Jēkabsons

Latvijas evaņģēliski luteriskās Baznīcas SIA IHTIS reģ. Nr. 000341733 Mazā Piils ielā 4, Rīga, LV-1050 izdevums žurnāls "Svētdienas Rīts".
Redaktore Inga Reča +371 26459800. Datorgrāfiķe Irēna Vitomska. Redakcijas adrese: Mazā Piils ielā 4, Rīga, LV-1050, tālrunis +371 67224911, e-pasts: svetdienasrits@lelb.lv, iznāk kopš 1920. gada janvāra, reģ. Nr. 000702015, abonēšanas indekss 1095. Iznāk reizi mēnesī, iespiests Poligrāfijas grupā "Mūkusalā".
Pārpublicēšanas vai citēšanas gadījumā atsauce uz žurnālu "Svētdienas Rīts" obligāta. Autoru viedoklis ne vienmēr atspoguļo redakcijas viedokli. Par autoru honorāriem nepieciešama iepriekšēja vienošanās. Uz pirmā vāka – gardā Ingas Karu ceptā "Svētdienas Rīta" jubilejas torte. Foto – Uldis Muzikants. Uz ceturtdā vāka – Elīnas Lāces kolāža.

Tev būs savu tēvu un māti godāt

Pāvils Brūvers, bīskaps emeritus

“Tev būs savu tēvu un māti godāt, lai tev labi klājas un tu ilgi dzīvo savā zemē.” Tas ir ceturtais bauslis, Dieva likums cilvēkiem. Tie, kas to ievēro, būs svētīti, tiem klāsies labi un tiem būs iespēja ilgi dzīvot savā zemē. Tāds ir Dieva apsolījums. Primāri šis bauslis nozīmē godāt savus vecākus, bet, plašāk raugoties, tas nozīmē ar godbijību izturēties pret vecāku, vecvecāku un agrāko paaudžu atstāto mantojumu, cienīt viņu centienus, cīņas, viņu cerības.

Par mūsu vecāku, vecvecāku un daudzu mūsu brāļu un māsu pārdzīvojumiem šodien spilgti runā nams Brīvības un Stabu ielas stūrī jeb Stūra māja. Ejot tai garām, aizvien pārņem īpašas sajūtas – sienas tur piesūkušās ar mūsu tautas asinīm, ar ciešanām, ar lūgšanām un visam pāri – ar nesalauztu ticību un cerību mūsu tautas nākotnei, kā to tik spēcīgi izteicis Gunārs Astra savā Pēdējā vārdā: “Es ticu, ka šis laiks izgaiss kā ļauns murgs. Tas dod man spēku šeit stāvēt un elpot.”

Uz tautas brīvības altāra 1940. gada vasarā šajā namā savu dzīvību upurēja ģenerālis Ludvigs Bolšteins. To pašu izdarīja arī bruņoto spēku virsnieks Fricis Celmiņš. Viņi atteicās sadarboties ar okupācijas varu, iznīcināja visus slepenos dokumentus un izvēlējās mirt kā brīvas valsts virsnieki nošaujoties. Šajā namā ir atklājusies daudzu mūsu tautas brāļu un māsu nesalauzama dzimtenes mīlestība un varonība. Šī mums ir svēta vieta.

Tagad to ir nolemts pārdot. Nezinām, kas to nopirks, nezinām, kāda būs nama jauno saimnieku attieksme pret mūsu tautai svētām vietām. Noteikums, ka nama jaunajam īpašniekam jāaņemtas vēl 25 gadus saglabāt Okupācijas muzeja ekspozīciju, ir tikai tāda vīģes lapa, ar kuru piesegt savas dvēseles kailumu. Pēc 25 gadiem vairums to, kam sirdis deg par mūsu tautas varoņu piemiņas saglabāšanu, būs miruši, un tad jau jaunā varas elite varēs šo neērto karsto kartupeli izspļaut no savas mutes un, pilnībā atraisījusies no šīm "pagātnes paliekām", veidot politiku pēc sava izdevīguma un materiālo ieguvumu aprēķiniem.

Valsts budžetā mēs nevaram atrast 21 miljonu eiro ēkas atjaunošanai. Varbūt šādus līdzekļus spētu savākt tauta, ja vien tā tiktu uzrunāta? Rietumos joprojām dzīvo ziedot gatava un patriotiska trimdas jaunā

paaudze. Arī katrs no mums gada laikā spētu sakrāt vismaz 20 eiro, lai tos ieguldītu Stūra mājas atjaunošanā un tālākā uzturēšanā. Tai pašā laikā ideju konkursā varētu atrast ēkas jēgpilnu piepildījumu. Ir taču tik daudz iespēju! Tas varētu kļūt par Tautas Brīvības namu, kur ne tik daudz runātu par čekas briesmu darbiem, kā par mūsu tautas varonību. Esmu pārliecināts, ka atjaunotā nama tukšās telpas ātri vien iegūtu augstākā mērā interesantu piepildījumu, ja vien uz to tiktu aicināti dažādo pretestības kustības organizāciju un grupu pārstāvji. Piemēram, tur varētu būt Gunāra Astras istaba, kāda cita – Bruno Javoīša istaba, kurā būtu apkopoti stāstījumi par sarkanbalt-sarkanā karoga pacelšanu okupētajā Latvijā. Mums ir daudz brīvības cīnītāju, kuru dzīves un viņu cīņas atainojumam varētu atvēlēt katram vienu istabu, piemēram, Lidijas Lasmanes, Jāņa Rožkalna, Inta Čāliša, Gunāra Freimaņa, Jura Ziemeļa, Konstantīna Pupura utt. istabas.

Turklāt mums ir daudz organizāciju gan Latvijā, gan trimdā, kas azartiski cīnījušās par Latvijas brīvību: Latvijas Neatkarības kustība,

"Helsinki-86", "Gaismas akcija", "Daugavas vanagi", Latviešu Nacionālais fonds, Pasaules Brīvo latviešu apvienība, Eiropas un Amerikas Latviešu jaunatnes apvienības, radio "Brīvā Eiropa", "Amerikas Balss" un daudzas citas, kas katra varētu izveidot aizraujošu ekspozīciju par savām aktivitātēm. Tam klāt vēl varētu nākt stāstījumi par cīņām pret krustnešiem, par Kauguru nemieriem, par 1905. gadu, strēlniekiem, Brīvības cīņām, Latviešu leģionu, kureliešiem, mežabrāļiem...

To visu varētu padarīt pievilcīgu tūristiem ar viena stāva atvēlēšanu vaska figūrām, kur tiktu atainoti ievērojamākie notikumi un personas cīņās par mūsu brīvību. Domāju, ka mums ir talantīgi mākslinieki, kas to spētu izcili paveikt. Mēs visu to spējam, ja vien patiesi vēlamies. Ar to mēs apliecinātu, ka patiesi cienām mums atstāto mantojumu un cenšamies piepildīt ceturto bausli. Savukārt Dievs nekavētos piepildīt sava apsolījuma daļu un svētītu katru, kas pie šī darba pielicis savu roku. ●

No www.apriņķis.lv

Bīskapam emeritus Pāvilam Brūveram – 75!

Apsveicam!

Rīgas Augšamcelšanās draudze sveica draudzes mācītāju, emeritēto bīskapu Pāvilu Brūveru nozīmīgā dzīves jubilejā, kas viņam apritēja 10. aprīlī. Miļo Pāvīl, vēlām Tev veselību, mīlestību un Dieva svētību jaunajā dzīves gadā!

25. maijā – Svētdienas skolu sadraudzības diena Saldū

Uzmanību!

Aija Ignate

Esiet mīļi aicināti uz Liepājas diecēzes Svētdienas skolu sadraudzības dienu, kas notiks 25. maijā Saldū! Sadraudzības dienas tēma – “ES LŪDZU...”

Mīļi aicinām bērnus ar vecākiem vai Svētdienas skolu skolotājiem. Gaidīsim bērnus ne tikai no Liepājas diecēzes, bet arī citām Latvijas vietām; bērnus, kuri apmeklē Svētdienas skolu, un bērnus, kuri tikai apdomā, vai viņi kādā Svētdienas skolā vēlētos būt!

Svētku mērķis

1. Atkal satikšanās – ieraudzīt, cik mūsu ir daudz, cik katra Svētdienas skola, katra draudze ir atšķirīga, cik katrs bērns un jaunieši ir īpašs Jēzum.

2. Dalīšanās – dalīšanās priekā, dalīšanās sadraudzībā, dalīšanās ar savām prasmēm radošajās darbnīcās un dalīšanās mīlestībā.

3. Iedrošinājums – iedrošināt bērnus lūgt pašiem un kopā ar vecākiem.

Sadraudzības dienu programma

9.30–10.30 Ierašanās, reģistrēšanās
10.45 Gatavošanās procesijai
11.00 Liepājas bīskapa Hansa Martina Jensona vadīts svētbridis
LELB Saldus Sv. Jāņa baznīcā

12.00 Dažādas radošas darbnīcas atkarībā no bērnu vecuma (*Godly play*, Kristīgo klaunu darbnīca, Radošā darbnīca, Mūzikas darbnīca, Klusums un lūgšana baznīcā, Mēmais šovs, Skauti, Sporta spēles, Foto orientēšanās spēle un ekskursija pa baznīcu, Eksperimenti, Mācītāju cepināšana. Darbnīcu laikā būs iespēja tikties ar kristīgo grāmatu autoriem.)
13.00 Pusdienas
14.00 Dažādas radošas darbnīcas – turpinājums
15.00 Našņu pauze
16.00–17.30 Noslēguma svētbridis LELB Saldus Sv. Jāņa baznīcā
18.00 Došanās mājās

Pieteikšanās:
<http://ej.uz/sadraudzibasdiensaldus>
<http://ej.uz/sadraudzibasdiensaldusGrupam>

Aicinām katru dalībnieku ziedot **5 eiro** pasākuma norises dienā.

Lai mūsu svētki varētu notikt, mēs būsim pateicīgi par:

1. jūsu lūgšanu atbalstu. Lūdziet par pasākumu, lai nevienam nav šķēršļu tur nokļūt,

Zīmējumu konkursu
Es lūdzu...

Līdz 7 gadiem

- Ieglāna pirmo trieku
- Ieglāna par vecākiem
- Ieglāna par draugiem
- Mūsu Tēvu

7-10 gadiem

- Ieglāna, lai Dievs dod drošību
- Ieglāna par finansēm
- Ieglāna pēc garlības
- Mūsu Tēvu

11-12 gadiem

- Ieglāna, lai dzīvotu, kā Dievs runā
- Ieglāna, kad vajadzīgi brīnumi
- Ieglāna par draugiem
- Svētā Gara augļi
- Mūsu Tēvu

Kā piedalīties:

1. Izvēlies vienu no lūgšanām, ko vēlies uzziņēt.
2. Izmanto A4 lapas izmēru.
3. Zīmējumu zīmē VERTIKĀLĀ lapas novietojumā.
4. Lapas otrā pusē norādi vārdu, uzvārdu, vecumu, draudzi.
5. Atsūti mums.

Zīmējumus lūdzam iesniegt līdz 6. maijam

Sv. Gregora izglītības centrs
Lielā ielā 26,
Saldus, LV 3801

LABĀKOS ZĪMĒJUMUS
PĀRVERTĪSIM LŪGŠANU KARTĪTĒS

Vairāk informācijas:
LIEPAJASBISKAPAKANCELEJA@GMAIL.COM

lai bērnu, vecāku un skolotāju sirdis tiek ivedsmotas Svētdienas skolu darbam;

2. informatīvo atbalstu. Iedrošini savus Svētdienas skolas skolotājus un bērnu vecākus piedalīties šajā pasākumā;

3. finansiālo atbalstu. Ja jūsu sirds tiek uzrunāta un darbs ar bērniem ir jums svarīgs – esiet mīļi aicināti atbalstīt mūs arī ar lielāku mērķziedošanu šī pasākuma organizēšanai. Ziedojumu lūdzu ieskaitīt Svētā Gregora izglītības centra (reģ. Nr. 40801051503) kontā LV71HABA0551043311276 (banka: AS “Swedbank”). Lūgums norādīt ziedojuma mērķi – ziedojums sadraudzības dienai.

Ja vēlaties ar saviem talantiem, kalpošanu kā brīvprātīgajiem vai kā citādi piedalīties pasākuma norisē un organizēšanā, lūdzam, sazinieties ar Aiju Ignati (tāl. 26272384, e-pasts: aiaignate@gmail.com).

Lai veicinātu bērnu interesi par Svētdienas skolas sadraudzības dienu un arī palīdzētu viņiem vairāk aizdomāties par tēmu “Es lūdzu”, aicinām bērnus iesaistīties zīmējumu konkursā. No labākajiem konkursā iesūtītajiem darbiņiem veidosim zīmējumu izstādi un labākos zīmējumus pārvērtīsim lūgšanu kartītēs, kuras varēs iegādāties pret ziedojumu pasākuma dienā! Konkursa aprakstu un noteikumus varat izlasīt pielikumā.

Uz tikšanos Saldū! ●

Foto – Uldis Alpe

6. aprīlī Drēzdenē tikās LELB un Neatkarīgās Vācijas evaņģēliski luteriskās Baznīcas (SELK) vadību delegācijas, lai pārrunātu abu baznīcu sadarbību. SELK pagājušajā gadā savā Sinodē atzina pilnu kanceles un Vakarēdiena sadraudzību

ar LELB. 7. aprīlī, arhibīskaps Jānis Vanags viesojās SELK Drēzdenes draudzē un sprediķoja. Bīskaps Rinalds Grants viesojās un sprediķoja Leipcigas SELK draudzē, bīskaps Uldis Gailītis – Klītenes draudzē un prāvests Jānis Cepurītis Berlīnes Sv. Annas draudzē. ●

LELB un Saksijas baznīcas vadību tikšanās

No 4. līdz 5. aprīlim Meisenē Vācijā notika LELB un Saksijas evaņģēliski luteriskās Baznīcas vadību delegāciju tikšanās. 2025. gadā mūsu Baznīcas svinēs 35 gadu partnerības gadskārtu.

Tikšanās reizē abas Baznīcas atskatījās uz aizvadītajiem 34 gadiem un kopīgi pateicās Dievam par daudzām svētībām un dāvanām, kas saņemtas no Tēva katrā pusē. Baznīcu pārstāvji uzstājās ar priekšlasījumiem par aktuālo jautājumu – luteriskā identitāte. Šis jautājums tiek diskutēts Pasaules Luterāņu federācijas dalībvalstīs, gatavojoties Augsburgas ticības apliecības 500 gadu jubilejai 2030. gadā. No LELB puses priekšlasījumu

lasīja *Dr. theol.* Guntis Kalme un arhibīskaps Jānis Vanags. Bīskaps Rinalds Grants un Mariona Kunca akcentēja abu Baznīcu sadarbību jauniešu darba nozarē. Puses pārrunāja arī savstarpējās sadarbības tālāko attīstību. Drīzumā pensijā dosies Saksijas Baznīcas virsvaldes padomnieks Frīdemans Ēme, kurš 20 gadus ir vadījis sadarbību ar LELB un mūsu draudzēm. Tikšanās noslēgumā arhibīskaps Jānis Vanags pateicās mācītājam Ēmem par veiksmīgu un auglīgu sadarbību šo gadu garumā. Nākamā abu pušu tikšanās notiks Latvijā, bet bīskaps Einārs Alpe jau aprīļa noslēgumā apmeklēs Saksijas Baznīcas Sinodes pavasara darba sesiju. ●

Informāciju sagatavoja LELB Ārlietu nozare

Alūksnes draudzē // Godinot mācītāju Ernstu Gliku 370. gadskārtā, kā arī svinot 330 gadus kopš Glika latviski tulkotās Bībeles izdošanas, no 17. līdz 19. maijam Alūksnē tiks atzīmētas “Glika dienas 2024”. Svētku sagatavošanā ir iesaistīti gan kristīgo draudžu pārstāvji, gan skolu un kultūras nozares pārstāvji.

Rūjienas Sv. Bērtuļa draudzē // 13. aprīlī draudzē ar lekciju par Svētā Gara dāvanām viesojās Ogres baptistu draudzes mācītājs Dainis Pandars. Rūjienas Svētā Bērtuļa draudzes mākslas telpā, kas tapusi pagājušajā gadā, pateicoties Valmieras novada pašvaldības līdzfinansējumam, pašlaik apskatāma atmiņu izstāde ar Patricijas Jolkinas fotogrāfijām “Pavasaris Dieva dārzā”, kā arī bērnu darbiņi no gleznošanas plenēra.

Pāles draudzē // Jūnijā Pāles baznīca svinēs 85 gadu jubileju. Viesi būs aicināti uz svētku dievkalpojumu, kurā dziedās Liel-salacas draudzes koris “Dvēseles dziesma”. Baznīcas jubilejas svinības sakrīt ar visā Latvijā notiekošo Baznīcu nakti.

Gulbenes draudzē // Blakus Gulbenes baznīcai atrodas mācītājmāja. Tās jumts ir nokalpojis savu laiku, un to nepieciešams mainīt. Tādēļ draudze aicina ziedot jumta nomaiņai. Norādes: Latvijas evaņģēliski luteriskās Baznīcas Gulbenes draudze, Reģ. nr. 90000091507, Konts Swedbankā: LV12HABA0551012163989, ar norādi “Mācītājmājas jumtam”.

Rīgas Pāvila draudzē // Rīgas Pāvila draudzē no 13. līdz 19. maijam notiks jau tradicionālā misijas nedēļa ar nosaukumu “NIGHTBREAKER WEEK 2024”. Misijas nedēļas ietvaros risināsies koncerti, dievkalpojumi un evaņģelizējošas uzrunas. Misijas nedēļa ir lieliska iespēja uzrunāt, aicināt un ievest kādu savu līdzcilvēku baznīcā nepiespiestā gaisotnē.

Ogres draudzē // 12. aprīlī Ogres Centrālajā bibliotēkā uz Lūgšanu brokastīm pulcējās Ogres novada pašvaldības vadība, pilsētu un pagastu vadītāji, novada uzņēmēji, mācību iestāžu un sociālās aprūpes iestāžu vadītāji, radošo profesiju pārstāvji, kā arī viesi no Siguldas, Ķekavas un citām Latvijas vietām, lai kopā ar dažādu kristīgo konfesiju mācītājiem vienotos kopīgā lūgšanā par mūsu valsts nākotni.

Rīgas Vecās Svētās Ģertrūdes draudzē // Piecus trešdienu vakarus no 24. aprīļa līdz 29. maijam (izņemot 1. maiju) draudzē risināsies Lauību sagatavošanas kurss, kas paredzēts priem, kuri tuvākajā vai tālākajā laikā domā par laulībām un vēlas, lai viņu kopīgi uzsāktais ceļš turpinātos pēc iespējas ilgāk un laimīgāk. Kursu vada Kristis un Linda Kalniņi, Rinalds un Ieva Granti, kā arī citi aicināti lektori. ●

Sagatavoja Ingrida Briede

Misionāres Annas Irbes atceres vakarā aicina attīstīt ārmisijas nozari

Mārcis Romancevičs, autora foto

Pūpolu svētdienā, 24. martā, LELB Vecās Svētās Ģertrūdes draudzē tika atzīmēta 100. gadadiena kopš mūsu Baznīcas pašizliedzīgās misionāres Annas Irbes iesvētīšanas amatā. Līdz šim uzskatījām, ka svinīgā ceremonija 1924. gadā notikusi tieši šajā baznīcā, bet veiktie pētījumi neapstrīdami norāda, ka misionāres ceļš misijas aicinājumā oficiāli tomēr sācies Rīgas Domā, tā uzskatāmi apstiprinot, ka akadēmiskā izpēte mūsu Baznīcas vēsturē joprojām atsedz arvien jaunus informācijas slāņus.

Annas Irbes veikumam LELB ārmisijas laukā ir milzīga nozīme neatkarīgi no uzdevuma uzsākšanas punkta, tāpēc pēc rīta dievkalpojuma ģertrūdiešiem un citiem interesentiem draudzes telpās bija iespēja

noklausīties divus saistošus, informācijā bagātus priekšlasījumus.

Teoloģijas un misioloģijas maģistre un evaņģēliste Kristīna Ēce detalizētā stāstījumā un prezentācijas bildēs ieskicēja Annas Irbes dzīvesstāstu, liekot klātesošajiem aizdomāties par šīs mīlestības un Dieva dotā uzdevuma izpratnes pilnās sievietes piedzīvoto mūža laikā. Savukārt mācītājs Deniss Svenfelts dalījās pats savos nesēn klātienē gūtajos iespaidos par kristīgās misijas specifiku un izaicinājumiem Indijā. Viņš aicināja apsvērt iespējas pārdomāti attīstīt LELB ārmisijas nozari arī mūsdienās, atsaucoties uz Jēzus pavēli – iet, darīt par mācekļiem un kristīt visas tautas (Mt 28:19), kam reiz misionāre Anna Irbe pakļāvās ar dievbijīgu entuziasmu, dāvājot mums visiem paliekošu piemēru. ●

Kristīna Ēce.

AKTUĀLI

Lūgums atbalstīt ukraiņu kapelānu kalpošanu

Ukraīnas Bruņoto spēku un Nacionālās gvardes kapelāni ir atsūtījuši lūgumu par nepieciešamu atbalstu apvidus automašīnu iegādei. Kapelāni tiek nosūtīti uz vienībām, kuras pārsvarā atrodas karstajos punktos (Donbass, Zaporīžjas virziens, Odesa). Lai to sekmīgi varētu realizēt, kapelāniem nepieciešamas apvidus automašīnas. Ukrainas vienības pagaidām kapelāniem nevar nodrošināt šādas automašīnas.

Ar fonda "Uzņēmēji mieram" (turpmāk UM) atbalstu jau ir sarūpētas un nogādātas vairākas apvidus automašīnas Ukrainas ka-

pelāniem (sākot ar 2007. gada Nisan X trail, KIA Sorento utt.).

Iespēja ziedot fondam "Uzņēmēji mieram" ar norādi: apvidus automašīnai Ukrainai.

Rekvizīti:
Fonds *Entrepreneurs for Peace*
LV37HABA0551052837482
Reģ. nr. 40008315882

Iespēja pašiem nopirkt apvidus automašīnu un ar fonda "Uzņēmēji mieram" atbalstu būt iespēja to nogādāt adresātam.

Kapelāni Ukrainā ir no dažādām konfesijām – pareizticīgie, grieķu katoļi, baptisti un Vasarsvētku draudzes. ●

Aprīļa vidū uz Ukrainu kārtējo palīdzības kravu no draudzēm un privātajiem ziedotājiem aizveda arī mācītājs Mārtiņš Burke-Burkevics. No Ukrainas Mārtiņš atgriezās ar diviem apbalvojumiem – no 72. mehanizētās brigādes un no Kijivas glābšanas dienesta. "Jūs esat saņēmuši šos apbalvojumus par palīdzību un uzticību" – tā atgriezoties Mārtiņš uzrunāja savus atbalstītājus.

Noslēgusies garīdznieku tālākizglītības dienu pavasara sesija "Runā droši!"

Agita Krastiņa,
LELB Misijas nozaru bloka vadītāja

No 8. līdz 10. aprīlim Saldū, Svētā Gregora Izglītības centrā, notika garīdznieku tālākizglītības dienu pavasara sesija "Runā droši!".

Tālākizglītības dienu laikā 20 LELB garīdznieki ieguva jaunas un atsvaidzināja esošās zināšanas un iemaņas publiskās uzstāšanās jomā.

Aktrises un runas pedagoģes Zanes Daudziņas vadībā viņi apguva praktiskās iemaņas publiskajā runā, trenēja balsi un dikciju, apguva metodes, kā runāt saprotami, interesanti, atbilstošā tempā un balsi tonī.

Palīgbiškaps Rinalds Grants savā lekcijā garīdzniekiem uzsvēra homilētikas nozīmi iedvesmojošu sprediķu gatavošanā, savukārt Kristaps Kravalis dalījās ar zināšanām un metodēm, kā mazināt stresu gan pirms uzstāšanās, gan ikdienā mācītāja darbā.

Mācītājs Kristis Kalniņš iepazīstināja kolēģus ar supervīzijas metodi un izskaidroja tās nozīmīgumu mācītāju garīgās pašaprūpes sistēmā, dalījās ar pieredzi, informāciju un ieteikumiem.

Garīdznieku tālākizglītības dienu rudens sesija notiks no 7. līdz 9. oktobrim.

Grupu darba laikā garīdznieki sprieda par metodēm un iespējām, kā padarīt dievkalpojumus un sprediķus iedvesmojošus; formulēja, kas nepieciešams, lai mācītāji savā darbā neizdegtu, sprieda par sava darba lielākajiem izaicinājumiem un kā tos pārvarēt.

Tālākizglītības dienas garīdznieki novērtēja kā izzinošas, draudzīgas, labi plānotas, saulainas, jautras, noderīgas, ar labu pēcgaršu. Īpaši tika uzsvērti lektoru profesionalitāte, iespēja iegūt labus un noderīgus praktiskus mācītāja darba instrumentus. Tā-

pat garīdznieki atzīmēja, cik nepieciešams ir satikt amata brāļus, kopīgi lūgties, pārrunāt mācītāju kalpošanā aktuālos jautājumus, problēmu risinājumus, veidot koleģiālu sadraudzību un saņemt brāļu atbalstu.

Šī bija jau otrā garīdznieku tālākizglītības dienu sesija. Tālākizglītības dienas notiek atbilstoši LELB definētajām prioritātēm, un viena no tām ir mācītāju kalpošanas uzlabošana. Garīdznieku tālākizglītības dienas ir plānotas ik gadu – nākamajā nedēļā pēc Lieldienām un pēc Pļaujas svētkiem. ●

GRĀMATA

Atvērs Katrīnas Čakstes-Vilsones grāmatu

Grāmata būs nopērkama IHTIS veikalā. Cena EUR 10.00

Latvijas neatkarības atjaunošanas svētku laikā, no 2. līdz 9. maijam, Latvijā viesosies pirmā Latvijas Valsts prezidenta Jāņa Čakstes mazmeita un Konstantīna Čakstes meita Katrīna Čakste-Vilsons, lai piedalītos savas atmiņu grāmatas "Karš, mīlestība, brīvība" atvēršanas svētkos. Ievadvārdus grāmatai rakstījusi Katrīnas Čakstes-Vilsones meita Anastasija, kas apmeklēs Latviju kopā ar māti.

Kārīna Pētersone, Latvijas Nacionālās bibliotēkas atbalsta biedrības direktore, par grāmatu raksta: "Katrīnas Čakstes-Vilsones dzīvesstāsts un atmiņas par tēvu Konstantīnu Čaksti no sirds aizkustina. Tas ir emocionāls un personisks vēstījums par pārbaudījumiem Latvijas tautai un tās cilvēkiem 20. gadsimtā. Zinām, ka Konstantīns Čakste okupācijas laikā Otrā pasaules kara gados vadīja Latvijas Centrālo padomi, taču līdz šim viņš nebija mums īsti pazīstams kā cilvēks. Šo robu Latvijas vēsturē izteiksmīgi aizpilda viņa meitas ļoti privātais atmiņu stāsts, kur Konstantīns Čakste un ģimenē notiekošais tēlots skaidrām bērnu acīm – brīnišķīgā mīlestība, kas vienoja Konstantīnu un viņa sievu Anastasiju, Konstantīna Čakstes krietnumu, viņa atdevība Latvijas neatkarības lietai, viņa moku ceļš un aiziešana nāvē. Ar aizmirstu elpu var sekot epizodēm par viņa sievas un abu meitu

brīnumaino izglābšanos un nokļūšanu vispirms Zviedrijā, tad ASV. Un ļoti privāta mazās Katrīnas sastapšanās ar Jēzu izšķirošā brīdī, kas viņu atalgo visa mūža garumā."

Grāmatas atvēršanas svētki notiks Saeimas namā 3. maijā.

Katrīnas Čakstes-Vilsones vizītes laikā Latvijā citi ar grāmatas atvēršanu saistīti pasākumi plānoti Jelgavā, Liepājā un Jūrmalā, vietās, kas saistītas ar Čakstu dzimtas vēsturi: ● **4. maijā plkst. 12.30** – Ģ. Eliasa Jelgavas Vēstures un mākslas muzejā Akadēmijas ielā 19; ● **7. maijā plkst. 13.30** Liepājas Jāņa Čakstes vidusskolā Alejas ielā 16 (plašāka informācija www.liepajasdieceze.lv); ● **8. maijā plkst. 17.00** Jūrmalas Centrālajā bibliotēkā Strēlnieku prospektā 30.

Grāmatas izdevēja latviešu valodā ir Latvijas evaņģēliski luteriskās Baznīcas izdevniecība IHTIS, tulkotāja Māra Zviedre. ●

"Svētdienas Rīts" – 35

Lai "Svētdienas Rīts" dzīvo!

Inga Reča, Ulda Muzikanta foto

Kūka bija izcila! Tāpat kā viss pārējais cienasts, par ko paldies Vecās Ģertrūdes saimniecei Ingai Karu! Liels paldies Lindai Kalniņai par ieguldīto darbu svētku sagatavošanā! Pateicība mūziķiem: pianistam Tomam Juhņevičam, tenoram Jurim Vizbulim, mācītājiem Ivaram Jēkabsonam un Aigaram Vančenko! Jūsu "Angel+Beats" ir īsts baudījums emocijām un garam! Paldies bīskapam Eināram Alpem, mūsu atbalstītājam mācītājam Mihailam Hübneram no *Martin-Luther-Bund* (Vācija), publicistiem Arnim Šablovskim, Elītai Veidemanei, Ilmāram Latkovskim, teologam un psihoterapeitam, tagad arī rakstniekam Gatim Līdumam par dalīšanos atmiņās! Maniem vistuvākajiem darba biedriem jau vairāk nekā 20 gadus – žurnālistei Ingridai Briedei, maketētājai Irēnai Vitomskai, korektorei Ievai Kalniņai, autoriem – Ivetai Gailei un Ivaram Jēkabsonam, direktorei Ingai Kundziņai – pateicība par uzticību un pleca sajūtu! Paldies Lutera Akadēmijas prorektorei Helēnai Andersonei un LA studentiem, kolēģēm Vīrsvaldē Mārai Jensonai un Mārai Jermolovai,

Amandai Kveldei, LELB Diakonijas centram un visiem mīļajiem draugiem, kādreizējiem "Svētdienas Rīta" kolēģiem un atbalstītājiem! Jūsu ir tik daudz, un ļoti žēl, ka nevarējām paaicināt uz svinībām visus, jo Laiks ir izdzēsis jau tik daudz... Paldies tiem, kuri mēroja tālus ceļus, lai atbrauktu, esam kopā domās un lūgšanās ar tiem, kas slimībā un citās pēkšņās grūtībās. Aizlūdzam par jums!

Domās jūs bijāt ar mums visi, kuri komandējumu un pienākumu dēļ draudzēs nevarējāt būt klāt, bet zvanījāt, rakstījāt un sūtījāt dāvanas! Tas bija tik mīļi... Paldies arī tiem, kuri pat neuzskatīja par vajadzīgu atbildēt uz ielūgumu – varbūt esat kādā sarežģītā dzīves situācijā un svinēšana jums nebija ne prātā – lai Debesu Tēvs jums ir žēlīgs un pārpārēm svēti! Pēc svētkiem, kārtojot ziedus uz "Svētdienas Rīta" pirmās redaktores Aidas Prēdeles atdusas vietas, man gāja garām eņģelis sirmas kundzes izskatā, kura sacīja, ka gaida katru "Svētdienas Rīta" numuru un, to lasot, viņa gūst mieru un prieku. Vai var būt vēl lielāka atzinība – no pēkšņa garāmgājēja, kas uzradās "no zila gaisa" un tikpat spējīgi izgaisa, tā arī nepateicis savu vārdu, tikai apliecinājis savu cieņu un pateicību...

Inese Lūse, Rīgas Austrumu klīniskās universitātes slimnīcas kapelāne: "Kopš 2012. gada katru mēnesi 50 "Svētdienas Rīta" eksemplāri nonāk Austrumu slimnīcā. Tās ir sēklas, ko mēs, esot ikdienā kopā ar cilvēkiem, kuri piedzīvo traģēdijas, ciešanas un sāpes, varam nest – Augšamcelšanās vēsti. Esam ļoti pateicīgi par šo sadarbību – lai "Svētdienas Rīts" dzīvo! Paldies jums visiem, kuri veidojat "Svētdienas Rītu"! ●

Turpinās runāt par cilvēka un ģimenes identitāti

Aiga Rotberga.

Olivers Šteiners runāja par mākslīgā intelekta ietekmi uz cilvēcību.

Jau sākts darbs pie Renē Ekošara grāmatas izdošanas latviešu valodā.

Agita Krastiņa,
LELB Misijas nozares bloka vadītāja

Vērienīgo starptautisko konferenci "Cilvēka un ģimenes identitāte šodien un mūžīgi", kas februāra nogalē norisinājās Rīgā, apmeklēja vairāk nekā 210 dalībnieki no 15 valstīm – dažādu jomu speciālisti, nevalstisko organizāciju pārstāvji, reliģisko konfesiju vadītāji un laji. Plaši pārstāvēta bija arī Latvijas evaņģēliski luteriskā Baznīca – dalībnieku vidū bija palīgbiškaps Rinalds Grants, Misijas un Garīgās vadības nozaru bloku vadītāji, prāvesti, mācītāji, nozaru pārstāvji un LELB Diakonijas darbinieki. Konferenci organizēja Latvijas Kristīgo medicīnu biedrība, Latvijas Vīru biedrība un asociācija ĢIMENE. Mūsu Baznīca atbalstīja konferenci gan informatīvi, gan arī organizatoriski.

"Mēs esam pasaules gaišums, un pilsēta,

kas stāv kalnā, nevar būt apslēpta. Ar šiem vārdiem es gan iesāku, gan arī noslēdzu šo divu dienu konferenci. Esam gandarīti, ka mums izdevās rast daudzas atbildes uz šodien sabiedrībā aktuālajiem identitātes jautājumiem, kā arī dibināt jaunus kontaktus ar Latvijas un ārvalstu organizāciju pārstāvjiem," stāsta Kristīgo Medicīnu biedrības vadītāja **Aiga Rotberga**. Viņa, kā konferences idejas autore, saredz būtisku nozīmi šo vērtību jautājumu aktualizēšanā Latvijā. "Iesāktu darbu pie veselīgas diskusijas rosināšanas turpināsim, jo vienas no galvenajām saņemtajām atsauksmēm ir, ka cilvēki patiešām novērtēja zinošo lektoru lasījumus un paneldiskusijās izgaismotos identitātes un dzīvības aizsardzības jautājumus," skaidro A. Rotberga, atklājot, ka jau iesākts darbs pie viena no konferences lektora – Renē Ekošara (Francija) grāmatas "Vīrietis, sieviete – ko mums stāsta neirozinātne" izdošanas

latviešu valodā, tāpat arī "sperti pirmie soļi dokumentālas filmas izveidē, kur par pamatu tiks ņemti konferences laikā ierakstītie lektoru lasījumi un intervijas".

Konferences pirmās dienas vakarā norisinājās nevalstisko organizāciju (NVO) prezentāciju vakars, kurā par savu darbību dzīvības, ģimenes un cilvēka vērtības aizstāvības sfērā stāstīja pārstāvji no 25 Latvijas un ārvalstu NVO, tostarp pediātrs, kustības "Par dzīvību" dibinātājs Rumānijā Deivids Ille. Viņš atklāja, ka Rumānijā īpaši problemātisks jautājums ir par abortiem, jo daudzus gadus šī valsts ir ar augstākajiem rādītājiem veikto abortu skaita ziņā. Kā D. Ille stāsta "Latvijas Kristīgajam radio", šobrīd situācija dzīvības aizstāvībā ir uzlabojusies, arī pateicoties kustības "Par dzīvību" darbībai. 26 gadu laikā ir sniegta palīdzība 35 000 sievietēm un izglābtas 800 bērniņu dzīvības.

Speciālists uzsver, ka līdzās praktiskajai palīdzībai izvēles priekšā nonākušajām sievietēm sabiedrībā par šiem tematiem ir jārunā, jo, "ja runā tā otrā puse, kas atbalsta abortus, tad nav godīgi, ja mēs klusējam. Mums ir jāskaidro sava pozīcija plašāk."

Konferencē dienasgaismu ieraudzīja arī nupat Latvijā piedzimis jauns projekts, kas iestāsies un kvalitatīvā veidā izglītīs sabiedrību par dzīvības svētumu un abortu nodarīto postu sievietei. Projekta autore žurnāliste Laura Doveika NVO vakarā prezentēja tikko publicēto mājaslapu *kasiraborts.lv* un stāstīja, ka ar domubiedru komandu nenogurstoši strādās pie padziļinātas sabiedrības informētības kampaņām par abortu.

"Kad auditorijai bija iespēja lektoriem uzdot jautājumus, sapratām, ka to ir ļoti daudz un visi ir sasāpējuši. Mums pat pietrūka laika

uz visiem atbildēt! Medijos par šīm tēmām tikpat kā nerunā, tāpēc cilvēki grib dzirdēt atbildes no ekspertiem, kuri ilgus gadus ir tēmu pētniecībā. Par saviem pētījumiem vīrieša un sievietes ģenētiskajās un bioloģiskajās atšķirībās dalījās medicīnas doktors, profesors epidemiologs Renē Ekošars no Francijas. Savukārt Trumau (Austrija) Starptautiskā teoloģijas institūta profesors, Laulības un ģimenes maģistra studiju programmas vadītājs profesors, psihoterapeits Gintauts Vaitoska dalījās ar informāciju no dažādiem starptautiskiem pētījumiem transdzimumu disforijas jomā, bērnu un pusaudžu dzimumu veselīgu identitāti un homoseksualitātes jautājumos. "Es ar prieku konstatēju, ka zinātne ir mūsu pusē arī izpratnē par dzimumatšķirībām no ticības

perspektīvas. Cik labi, ka zinātne nav pretrunā tam, kā ticam Dievam, kas ir radījis vīrieti un sievieti," norāda viens no paneldiskusijas moderatoriem politologs Andis Kudors.

Par to, ka cilvēki ir izslāpuši dzirdēt patiesību, savā uzrunā atgādināja vieslektore, Somijas parlamenta deputāte Paivi Rasanena, uzsverot, ka pat laikā, kad piedzīvo tiesas prāvas par vārda un ticības brīvības paaugstināšanu, ir svarīgi nostāvēt ticībā. Tieši tas devis iespēju atgriezties pie Kristus daudziem, kas sekojuši līdzīgai, nu jau daudzus gadus ilgajai, tiesas prāvai. Viņa Latviju apmeklēja kopā ar vīru, teoloģijas doktoru Niilo Rasanenu. Abu uzrunu klātesošie pavadīja skaļiem aplausiem un, kājās stāvot, sveica pāri viņu 39. kāzu gadadienā. Svētības lūgšanu par

Rasanenu pāri teica Romas Katoļu baznīcas Rīgas arhibīskaps metropolīts Zbigņevs Stankevičs.

Konferencē ar priekšlasījumiem uzstājās starptautiskās kristīgo juristu organizācijas *ADF International* vecākā padomniece Eiropā Adina Portaru, Zviedrijas vadošās kristiešu domnīcas un pētniecības institūta direktors Pers Everts, Kristīgo medicīnas un zobārstu asociācijas vecākais viceprezidents no ASV Džefrijs Barovs, mācītājs Nenads Radeka no Serbijas, kā arī elektrotehnoloģijas un komunikācijas inženieris Olivers Šteiners no Vācijas.

Vairāk informācijas un foto par konferenci norisi atrodami sociālo tīklu platformās, kā arī mājaslapā *pargimeni.lv*. ●

AKTUĀLI

Paivi Rasanena: "Cilvēks ir mīlams, grēks – nav"

Mārcis Romancevičs,
autora foto un foto no KMB albuma

Starptautiskā konference "Cilvēka un ģimenes identitāte šodien un mūžīgi", ko februāra beigās Rīgā rīkoja Kristīgo medicīnu biedrība un līdzorganizatori ar augsta līmeņa speciālistiem kā vieslektoriem, bija piesaistījusi plašu interesentu loku. Viena no redzamākajām personībām, kas ieņēma vietu pie mikrofona, bija **Paivi Rasanena** (*Päivi Maria Räsänen*) – Somijas politiķe, agrākā iekšlietu ministre, kuras vārds bieži izskanējis Eiropas, arī Latvijas, ziņu kanālos. Esot Somijas parlamenta deputātes amatā, Paivi Rasanena kādā savā sociālā tīkla profilā bija publicējusi attēlu ar tekstu no Vēstules romiešiem 1. nodaļas, kurā apustulis Pāvils pauž nožēlu un pārmetumus par vīriešiem, kas, nebīdamies Dieva un piekropdami netiklību, stājušies kaislīgās attiecībās ar citiem vīriešiem. Publikācijas mērķis bija likt Somijas luterāņu baznīcas vadībai un sabiedrībai aizdomāties par ceļu, ko tās uzsākušas, izrādot atbalstu viendzimuma attiecībām. Paivi Rasanenai par to tika izvirzīta kriminālapsūdzība par "naida runu" pret minoritāšu grupu. Apsūdzību papildināja atsauces arī uz viņas līdzšinējo darbību veselīgu attiecību starp vīrieti un sievieti veicināšanā publiskās diskusijās un drukātu izdevumu izdošanā.

Aburdā tiesas prāva, kas bija vēsta pret kristīgu uzskatu paušanu publiskā vidē, izraisot sašutumu konservatīvo vērtību un vārda

Somijas politiķe Paivi Rasanena konferenci Latvijā apmeklēja kopā ar vīru – teologu un mācītāju Niilo Rasanenu: "Es jums novēlu drosmi un gudrību nest tālāk Jēzus Kristus vēsti. Es iedrošinu stiprināt runas un ticības brīvības konstitucionālos pamatus!"

brīvības aizstāvju vidū visā pasaulē, ilga līdz 2022. gada martam, kad Helsinku rajona tiesa vienbalsīgi atzina Paivi Rasanenu par nevainīgu, bet, pateicoties prokuratūras centieniem pārsūdzēt šo spriedumu, Paivi pilnībā tika attaisnota tikai 2023. gada rudenī, kad Helsinku apelācijas tiesa pilnībā noraidīja visas apsūdzības, kas pret viņu bija vērstas.

Piekrītot dalīties savā pieredzē arī Latvijā, uz konferenci Paivi Rasanena bija ieradusies kopā ar savu vīru – mācītāju, teoloģijas doktoru un Bībeles koledžas (Somijas luterāņu misijas) direktoru – **Niilo Rasanenu** (*Niilo Pekka Räsänen*), ar kuru kopā nodzīvoti

39 laimīgi gadi un uzaudzināti pieci bērni (sagaidīts jau 12. mazbērns!), nepārprotami apliecinot izpratni par mīlestības pilnām attiecībām ģimenē, par ko pāris saņēma atzinīgus vārdus no pasākuma rīkotājiem un aplausus no zāles.

"Vai jūs mīlat Jēzu?" ar šādu jautājumu, ko viņa pati, kā maza meitenīte piecu gadu vecumā dodoties mājās no Svētdienas skolas nodarbības, pirms aptuveni sešdesmit gadiem uz ielas uzdevusi pārsteigtam vietējā cietuma, kurā tolaik strādājis viņas tēvs, vadītājam. Viņš, protams, sazinājies ar Paivi vecākiem, aicinot mazo bērnu izņemt no kristīgās mācības nodarbībām, lai viņa "pavisam nezaudētu savu veselo saprātu". Tiesa, meitenes māte nav pat brīdi apdomājusi šādu iespēju, paliekot pie lēmuma ļaut viņai turpināt iepazīt Pestītāju baznīcas nodarbības. Pieminot šo atmiņas stāstu tagad – auditorijas papildītās zāles priekšā – Paivi Rasanena apliecina, cik liela nozīme ir kristīgai audzināšanai ģimenē un baznīcā, kas *nesašķīst* ārēja spiediena ietekmē.

Tieši šī vide bērniībā ir likusi viņai pievērst uzmanību dažādām ētiskas dabas problēmām jau medicīnas studiju laikā (Paivi pēc izglītības ir ārste un aktīvi strādājusi līdz tam brīdim, kad tika ievēlēta parlamentā. – *Aut.*), īpaši interesējoties par abortu veikšanas jautājumu, ar laiku liekot pievērsties politikai, lai gūtu iespēju iesaistīties nedzimušu bērnu dzīvības glābšanā, kas ir bijusi arī Paivi prioritāte, ieņemot amatus parlamentā.

Konferences auditorijai bija ļoti daudz jautājumu un visi – sasāpējuši. Pat pietrūka laika uz visiem atbildēt!

Viņa nekad nav slēpusi savu ticību un kristīgos uzskatus, bet tieši pēdējos gados saskārusies ar uzbrukumiem savai pārliecībai, kuru kulminācija bija augstāk minētās apsūdzības nauda runā.

Garajā tiesas procesā, kurā policija viņu atkārtoti pratināja par viņas domām un vērtībām. Policija aicināja Paivi divu nedēļu laikā dzēst apsūdzības strīdu objektus – publikācijas un ierakstus, kuros atspoguļots Dieva vārds, bet viņa ir palikusi nelokāma, nepakļaujoties spiedienam un iestājoties par savām tiesībām pēc brīvības izteikt savus uzskatus. Galu galā – tā bija "frontes pirmo līniju" sargāšana, jo ne jau viņa ir vienīgā kristiete, kas publiski dalās ar Dieva vārdu sarunās un sociālo tīklu ierakstos.

Tiesa pārmeta, ka Paivi Rasanena aicina ieturēt nostāju "mīli grēcinieku, ienīsti grēku", apgalvojot, ka indivīds nevar tikt atrauts no tā rīcības, tādēļ, pārmetot kādu tā darbību, persona tiek aizvainota un pazemota. Uz to apsūdzētā atbildējusi, ka pat tad, ja par nedarbu reiz ir norājis kādu no saviem pieciem bērniem, viņa tāpēc nav to novērtējusi vai mīlējusi mazāk nekā citas savas atvases. Uz to arī mūs aicina Dievs, jo Viņš ir mūs tik ļoti mīlējis, ka ziedojis Savu vienīgo Dēlu par mums – cilvēkiem, lai Viņš izciestu sodu par mūsu grēcīgajām darbībām, ka tās tiktu dzēstas. Tātad cilvēks ir mīlams, grēks – nav.

Konferencē Latvijā lektore no Somijas atzina, ka tiesāšanas process patiesībā esot devis iespēju publiski atspēkot daudzus

viltus apvainojumus, kas tikuši vērsti pret viņu iepriekš. Patiesi, šeit ir jāpasakās Kungam, jo Viņš ir atbildējis uz lūgšanām, kas tūkstoš balsīs šī procesa laikā ir izskanējušas ne tikai Somijā, bet visā pasaulē. Paivi uzrunājuši arī daudzi cilvēki, kas ir apliecinājuši, ka sekošana līdzīgai šai tiesai publiskajos medijos, kas noslēgusies ar taisnības uzvaru, ir ieviesusi viņos jaunu cerību un ticību Dieva vārdam.

Šai prāvai ir arī liela vēsturiska nozīme, norāda lektore, jo tas ir bijis pirmais gadījums, kad tiesas priekšā nonāk jautājums – vai ar Bībeli saistīta mācība var tikt iztirzāta un pieņemta sabiedrības priekšā? Tādēļ šī tiesas prāva var ietekmēt visas līdzīga rakstura tiesas prāvas nākotnē.

Paivi atceras reizi, kad viņa kā valdības pārstāve, pieņemot amatpersonu no Ķīnas, apspriedusi arī reliģijas jautājumus. Amatpersona izteikusies, ka prātā jau katrs var ticēt, kam viņš grib, bet publiskajā telpā ir jāierobežo viedokļi, kas var izraisīt spriedzi sabiedrībā. Arī tādēļ mums ir svarīgi zināt, ka tiesu sistēma demokrātiskās pasaules daļā ir spējīga pasargāt mūsu tiesības, nevis ierobežot tās, kā tas bija redzams minētajā piemērā ar viesi no Austrumiem.

Uzbrukumi kristīgiem uzskatiem ir reāli gan tiem, kas attiecas uz nedzimušu bērnu un vecu cilvēku tiesībām uz dzīvību, gan laulības kā savienības starp vīrieti un sievieti saglabāšanu. Šis ir laiks, kad jēdzieni mīlestība, vienlīdzība, brīvība un pat varavīksne iegūst

jaunas interpretācijas. Kad *nepareizo* viedokļu un kritikas izteikšana tiek apkarota.

Ne vienam vien klausītājam konferences zālē tas lika aizdomāties – kāda ir mūsu nākotne Latvijā? Vai un cik viegli mēs, piemēram, pieļausim prasības pēc dzimumu maiņas operācijām, kurās nav padomāts par tām pakļauto cilvēku psiholoģisko veselību nākotnē? Paivo jau tagad norādīja uz meiteņu skaita pieaugumu pasaulē mūsdienās, kuras saņem hormonus bloķējošus līdzekļus, cenšoties panākt izmaiņas savos ķermeņos, kamēr šo līdzekļu īpašības vēl nav pilnībā izpētītas.

Kādas mums būs tiesības izteikt savas bažas? Vai mūsu rūpes par saviem līdzcīvēkiem, kas nokļuvuši bēdās un maldu varā,

tiks tulkotas kā naids? Vai mūs sūdzēs tiesā par atgādinājumu, ka Dievs vēlas palīdzēt, dzēšot grēku, bet mīlot grēcinieku? Par to, ka tieši ticībā Dievam ir iespējams turēt dzīvi un dzīvību svētu, Jēzus Lūka evaņģēlija 5. nodaļā saka: "Veseliem ārsta nevajag, bet slimiem."

Paivi Rasanena dalīšanās savā nesenantā pieredzē Somijas tiesā skan kā brīdinājums arī sabiedrībai Latvijā. Viņas uzrunas beigās izteiktais vēlējums lai mājo mūsu sirdīs un prātos: "Es jums visiem novēlu drosmi un gudrību nest tālāk Jēzus Kristus vēsti, kas izmaina un stiprina dzīvi cilvēkiem, kopienām un pat nācijām! Es iedrošinu spēcīnāt runas brīvības un ticības brīvības konstitucionālos pamatus!" ●

Gulbenieši aktīvi piedalās evaņģelizācijā

Viktorija Slavinska-Kostigova

Jēzus Kristus Augšamcelšanās svētku nozīme kristieša dzīvē nemazinās – ir pārliecināti Gulbenes evaņģēliski luteriskās draudzes kalpotāji un labprāt dalās piedzīvotajā savas pilsētas evaņģelizācijā

dienā. Kvesta formātā pasākums "Lielo jautājumu ceļojums" notika tieši pirms Lieldienām centrālajā parkā pie pilsētas domes. Kā stāsta viena no pasākuma organizatorēm Gulbenes luteriskās draudzes locekle Inga Stonka, šī bija brīnišķīga iespēja kopā ar citiem Gulbenes novada kristiešiem uzrunāt

savas pilsētas ģimenes un nest prieku, it īpaši mazākajiem. Tās bija divpadsmit stacijas, kurās ģimenes tika aicinātas uz aktīvu darbošanos, dažādu uzdevumu pildīšanu un parunāšanos ar staciju vadītājiem par tādām tēmām kā grēks, Jēzus Kristus upura nopelns, augšamcelšanās spēks un Dieva mīlestība.

"Ideja par šādu pasākumu radās brīdī, kad pati pirmo reizi iepazīnos ar kvesta prezentāciju kristīgo skolotāju apmācību seminārā. Dievs tajā brīdī ielika manā sirdī vēlēšanos arī

"Lielo jautājumu ceļojums" bērniem un vecākiem dod iespēju uzzināt, ka Lieldienas nav tikai stāsts par zaķiem un Ziemsvētki – par dāvanām.

savas pilsētas bērniem līdzdalī šo interaktīvo spēli un pastāstīt viņiem par patiesajiem, bet ne vienkāršajiem Lieldienu notikumiem. Mans mazais "jā", ko teicu Dievam tajā brīdī, mani stiprināja pēc tam organizatoriskajā posmā. Dieva Vārds ir mana lielākā autoritāte visiem dzīves gadījumiem, un arī šoreiz tajā gūvu apstiprinājumu. Īpaši vārdi ir vēstulē filipiēšiem, kur teikts, ka Dievs ir Tas, kas dod gribu un veiksmi pēc Sava labā prāta," stāsta I. Stonka, uz kuras aicinājumu veidot starpkonfesionālu komandu atsaucās gan Gulbenes Romas katoļu, gan "Jaunās paaudzes" draudzes kristieši. Atbalstu sniedza arī pašvaldība un vietējie uzņēmēji. Gulbeniete neslēpj, ka "patiesss prieks bija redzēt un piedzīvot bērnu un viņu vecāku sejas smaidu un prieku par darbošanos, un Kristus Labā Vēsts

noteikti nesīs labus augļus katra dzīvē!"

Kā stāsta Gulbenes evaņģēliski luteriskās draudzes mācītājs Ilgvars Matīss, jautājumi un uzdevumi šajās divpadsmit stacijās nebija grūti, bet katrs no tiem licis domāt, un tieši tas patiecas apmeklētājiem. Kādā stacijā bija jāuzceļ māja, kādā jāveic labie darbi, kādā – jāatrisina mīkla. "Daži bērni mums pēc tam teica, ka tas bijis viņu brīvdienas labākais notikums. Arī daudzi vecāki sacīja paldies par to, ka caur šo pasākumu varēja vairāk aizdomāties par isto svētku jēgu un nozīmi. Līdz finišam visi tika ar lielu smaidu un bija priecīgi arī parunāties ar mani kā mācītāju," atceras I. Matīss, kas ģimenes sagaidīja noslēdzošajā stacijā, parunājās un arī aizlūdza par tām.

Kopā šajā kvestā piedalījās 120 bērni un aptuveni 150 pieaugušie no tuvākām un

DRAUDZĒS

tālākām Gulbenes vietām. Mācītājs īpaši iepriecināts bija satikt ģimenes, kuras uz pilsētu bija atbraukušas no tālienes.

Šādi kvesti Latvijā notiek jau trešo gadu. Gulbene bija septiņpadsmitā pilsēta, kur "Bērnu Kristīgās izglītības apvienības" (BKIA) komanda palīdzēja vietējiem kristiešiem nest Labo Vēsti ar divpadsmit staciju spēli. Galvenā organizatore, BKIA pārstāve Viktorija Bortko atceras, ka pirmais kvests noticis Rīgā pirms trim gadiem, kad vēl pastāvēja pulcēšanās ierobežojumi, un tas bija Ziemsvētku laikā par Kristus piedzimšanas tematiku. "Toreiz daudzi cilvēki teica paldies, jo bija ilgi sēdējuši, mācījušies un strādājuši mājās un bija priecīgi, ka, ievērojot visus drošības noteikumus, varēja kopā ar ģimeni izkustēties un pie reizes domāt par būtiskiem jautājumiem. Bija tādi, kas atzina – bija domājuši, ka svētki ir stāsts tikai par dāvanām vai ka, piemēram, Lieldienas ir tikai par zaķiem, bet caur šo ceļojumu cilvēkiem ir iespēja mazliet vairāk uzzināt arī par Dievu un kā Viņš ir kopā ar mums ikdienā," par pasākuma jēgu stāsta V. Bortko. Līdz šim šādi kvesti notikuši Jelgavā, Jēkabpilī, Daugavpilī, Ludzā, Lielvārdē, Madonā un vēl citās pilsētās. BKIA komanda labprāt dodas uz dažādām Latvijas vietām, kur palīdz vietējām kristīgajām kopienām un draudzēm šādā aktīvā veidā uzrunāt vietējo sabiedrību, nodrošinot kvesta apmācību un arī galvenos rekvizītus. I. Stonka no Gulbenes atzīst, ka jau ar nepacietību gaida Ziemsvētku laiku, kad varēs organizēt kvestu par Jēzus Kristus piedzimšanas stāstu un Bībeles pamatpatiesībām. ●

Inese Knipše ar vīru Mārtiņu, meitu Alisi un dēlu Kristeru.

Uz tikšanos Latvijas dievnamos!

Sintija Jozēna ar dēliem Teodoru un Artūru un vīru Kārli.

2024. gada “Baznīcu nakts” moto Rakstu vieta ir no Mateja evaņģēlija 19. nodaļas: “Laidiet bērniņus un neliedziet tiem pie Manis nākt, jo tādiem pieder Debesu valstība”, kas iezīmē tematiku pasākumam, kas 1. jūnijā norisināsies visā Latvijā. Un tā ir – bērni.

Galvenos organizatoriskos priekus un nastu šogad ir uzņēmušās divas jaunas, talantīgas sievietes, kristietes, mīļas mammas saviem mazajiem bērniņiem – Sintija Jozēna un Inese Knipše. Aicinājām viņas abas uz sarunu.

Mārcis Romancevičs

Paldies, ka piekritāt mūsu sarunai laikā, kad gatavošanās “Baznīcu nakts” notikumam rit pilnā sparā! “Svētdienas Rīta” maija numura tēma ir ģimene, tāpēc lūdzu nedaudz pastāstīt par sev tuvajiem cilvēkiem, par to, kas raksturo jūsu ģimeni!

Sintija Jozēna: Paldies, Mārci, ka uz-
aicināji mūs uz šo sarunu! Ar savu vīru
Kārli iepazīnos isi pirms “Baznīcu nakts”

2015. gadā, kad Latvijas mērogā šis notikums norisinājās pirmo reizi. Atceros – ar draudzenēm devāmies uz Liepāju, lai svinētu vecmeitu ballīti un pie reizes nogādātu “Baznīcu nakts” programmas brošūras Liepājas Sv. Trīsvienības katedrālē. Tajā dienā arī pirmo reizi viesnīcas vestibulā satiku savu vīru. Šogad svinēsim 7 gadu laulības jubileju, mums ir divi dēli – sešgadnieks Teodors un divgadnieks Artūrs. Esam diezgan rosīga ģimene. Paralēli pamatdarbam sešu gadu laikā kopā ar

vīra vecākiem attīstījām ģimenes biznesu – nodarbojamies ar īstermiņa ires apartamentiem un atjaunojam koka daudzdzīvokļu māju Grīziņkalnā. Izbaudām kopīgus ģimenes izbraucienus ar restaurētu 1958. gada *Pontiac Chieftain*, kas ir vīra sirds projekts. Šogad jau piedalāmies dažādās auto izstādēs. Mūsu ikdiena ir ļoti dinamiska, tāpēc, lai saglabātu iekšējo mieru, izbaudu klusumu un garas pastaigas – tas ir mans laiks pārdomām un lūgšanai, kurā smeļos spēku un iedvesmu.

Dievs katru no mums aicina uz sastapšanos citādi. Nereti ir nācies dzirdēt, ka kādas kristīgas ģimenes savus pirmos soļus pāri dievnama sliekšnim ir spērušas garīgās kultūras notikuma “Baznīcu nakts” un “Atvērto baznīcu dienas” ieinteresētas – atnākot uz koncertu, ekskursiju vai izstādi citkārt tik noslēpumainajā un nepazīstamajā ēkā – dievnamā.

Inese Knipše: Paldies, ka uzrunājat mūs šai īpašajā laikā – kā ik gadu, tas ir rosīgs un prasa spēku savienot gan brīvprātīgā darba misiju, veidojot konfesiju vienojošo notikumu “Baznīcu nakts”, gan apvienojot to ar ikdienas mājas un ģimenes soli.

Esmu sieva vīram Mārtiņam un mamma diviem bērniem – otrklasnieci Alisei un divgadniekam Kristeram. Esam aktīva ģimene, kurai patīk laiku pavadīt dabā – mums nav sveši dārza un lauku darbi, labiekārtošana un atjaunošana. Dodies kopīgos pārgājienos, sportojam – slidojam un slēpojam, brīvdienas vakaros spēlējam galda spēles. Tomēr, ņemot vērā vīra profesiju, lielu daļu laika ar bērniem sanāk pavadīt vienai – neizpaliek arī garīgie un kultūras pasākumi, bibliotēkas apmeklējumi vai garākas pastaigas. Ar vīru labprāt klausāmies dažādus raidierakstus un pilnveidojam sevi. Mūsdienas saziņas iespējas ļauj regulāri lasīt un dzirdēt Dieva vārdu – esmu *WhatsApp* grupā “365 iespējas audio”, un tieši šī grupa ir manu ikdienas pastaigu ar Kristeru garīgā krātuve – klausos un pārdomāju balss ierakstu vēstījumus savai dzīvei. Pastaigās arī rodas vislabākās idejas un ieceres ikgadējam “Baznīcu nakts” pasākumam, ko pārrunājam ar komandu bieži vien arī šādi – balss ziņu veidā kādā no saziņas kanāliem.

Vai varat pastāstīt par savu pieredzi “Baznīcu nakts” veidošanā? Cik gadus jau piedalāties šā kultūras notikuma rīkošanā? Kas motivē to darīt? Kāda ir sabiedrības atsaucība pasākumam?

Inese: Mana pieredze veidojusies kopš pirmā pasākuma norises gada – 2013. gadā mani Jēzus evaņģēliski luteriskajā draudzē uzrunāja Jurgis Klotiņš, kurš bija sajutis Gara aicinājumu pasākumu sākt īstenot arī Latvijā. Toreiz – gatavojoties Eiropas kultūras galvaspilsētas gadam Rīgā. Draudzē zināja, ka esmu saistīta ar sabiedriskajām attiecībām, un Jurgim šāds cilvēks komandā bija nepieciešams. Un,

lai gan baznīcā tik regulāri negāju, tomēr šai idejai uzreiz piekritu un biju gatava iesaistīties.

Atskatoties varbūt pat jāsaka, ka „īstajā dienā biju īstajā vietā” – saruna notika Jēzus baznīcā pēc dievkalpojuma, ko toreiz apmeklējām ar vīru, bet zināms, ka tādu *nejaušību* nav. (*Pasmaida.*) Toreiz ar Jurgī aizrunājāmies pat stundas garumā, jau sākot apspriest iecerī un veidojot pirmo ideju *prāta vētru!* Atceros joprojām, ka biju ļoti pārņemta ar šo domu! Un mana ģimene pacietīgi gaidīja, jo nezināja, kas tik svarīgs man pēkšņi baznīcā runājams...

Tā komandas kodolā esmu joprojām. Apzinos, ka šis ir veids, kā varu realizēt Dieva doto talantu. Tā ir – saņemu impulsu, sāku attīstīt domu pasākuma vajadzībām, un – viss izdodas. Šo sajūtu, ka Dievs vada, es pieņemu ar lielu pateicību.

Piektajā pasākuma norises gadā pārtraucām veikt apmeklētāju uzskaiti, jo sapratām, ka esam sasnieguši vismaz 30 tūkstošus cilvēku VIENĀ VAKARĀ visā Latvijā, kas priekš brīvprātīgas iniciatīvas ir grandiozs skaits! Esam pateicīgi ikvienai draudzei, ikvienam brīvprātīgajam katrā draudzē un māksliniekiem, lektoriem, mūziķiem, kuri velta laiku, lai šis pasākums notiktu joprojām – šoreiz 11. gadu teju 200 dievnamos visā Latvijā!

Sintija: Mans “Baznīcu nakts” stāsts iesākās 2012. gadā, kad draudzene mani pa-
aicināja uz kristīgo mūziķu un mākslinieku tikšanos Vecrīgas kafejnīcā “Ķuze”, ko organizē baptistu mācītājs Edgars Mažis. Tur es iepazīnos ar Jurgī Klotiņu. Pēc tikšanās Jurgis stāstīja par “Baznīcu nakts” pasākumu, kas norisinājies Čehijā un Austrijā. Jurgī šī ideja bija aizrāvusi, un viņš meklēja kādu, kas palīdzētu šādu pasākumu organizēt arī Latvijā. Mani ideja uzrunāja, līdzīgu pasākuma pieredzi biju piedzīvojuši Vācijā, kur kopā ar katoļu kopienas *Emmanuel* aktīvi organizējam dažādus pasākumus, un viens no pasākumiem bija Žēlsirdības vakars Minhenes centrālajā baznīcā, kur uzrunājām cilvēkus no ielas ienākt baznīcā

un iedegt sveci. Baznīcā tika radīta īpaša atmosfēra, mūziķi spēlēja skaistu mūziku – vakars ir ļoti iespaidīgs atmiņā un pamudināja mani atsaukties Jurgā aicinājumam. Es ticu, ka nekas nenotiek nejauši, tā nu kopā ar Jurgī ķērāmies pie lielā darba un šo ideju prezentējām Rīgas draudzēm.

Vai un kāpēc jūs iesakāt īpaši ģimenēm ar vai bez bērniem apmeklēt “Baznīcu nakts” pasākumus dievnamos?

Sintija: Tā ir iespēja uzzināt vairāk un saņemt vairāk nekā visās citās dienās. Pagājušajā gadā izlēmam, ka ar bērniem iziesim aplīti caur vietējām baznīcām un draudzēm. Mums tā bija iespēja iepazīt apkārtni, tās vēsturi un cilvēkus. Es aicinu arī citus “Baznīcu nakts” un “Atvērto baznīcu dienas” apmeklētājus iepazīt draudzes, kuras ir blakus mājām, bet nekad neesam uzdrīkstējušies tajās ieiet. “Baznīcu nakts” un “Atvērto baznīcu diena” ir vispiemērotākais laiks, lai spertu šo pirmo soli!

Inese: Dzīvojam steigas un stresa laikmetā, un reizēm liekas – kur atrast *miera ostu*, lai no tā visa paslēptos!? Ieejiet baznīcā! Paceliet acis, atveriet sirdis, un miers ienāks...

“Baznīcu nakts” un “Atvērto baznīcu dienas” notikums ir impulss, un tāda ir mūsu misija – atklāt dievnamu un garīgumu laicīgā un laikmetīgā veidā – ar sarunu, ar mūziku un mākslu, arhitektūru, kas viss ir dievišķās klātbūtnes izpausme. Draudzes būs centušās, būs sagatavotas daudzveidīgas programmas, un skatāmā, klausāmā, darāmā pietiks visiem vecumiem! Šogad aizbrauciet uz novadiem, uz vietām un pilsētām, kur nekad neesat bijuši – atklājiet un pārsteidziet sevi!

Paldies par jauko sarunu! Lai Kunga Gars dāvā izturību, enerģiju un gaišas domas, organizējot “Baznīcu nakts” notikumu!

Savukārt “Svētdienas Rīta” lasītājiem atgādinām, ka plašāka informācija par notikumu ir pieejama vietnē www.baznicunakts.lv. Uz tikšanos kādā no Latvijas dievnamiem! ●

Laulībā jāspēj zirgu nomainīt pret elektromobili

No 9. februāra līdz 5. aprīlim Talsu draudzē jau trešoreiz norisinājās Laulāto kurss. Trīs lietas – labas lietas? Patiesi, trešā reize ļāva pārlicināties, ka angļu pāra Nikija un Sīlas Lī veidotais nodarbību cikls turpina būt ļoti labs instruments pāriem, kuri vēlas uzlabot savas attiecības.

Elīna Lāce, autores foto

Laulāto kurss septiņus piektdienas vakarus ļāva laulātajiem draugiem ne vien baudīt gardas vakariņas ārpus mājas un klausīties lekcijas, kuras atspoguļoja citu pāru pieredzi, bet arī aicināja un

Lekcijā "Piedošanas spēks" Inita un Uldis Gailīši atgādināja, ka laulībā, gluži kā pasakās, jāpārvar trejdeviņi kalni, cīnoties vienam par otru.

izaicināja vīrus un sievas runāt par ērtām un neērtām tēmām un ieklausīties savā laulātajā draugā. Laulāto kursa noslēgumā allaž ir kopīgas svinības, un šī reize nebija izņēmums, ietverot ne vien gardas uzkodas un dalīšanos ar Laulāto kursā pieredzēto (beidzot ar citiem pāriem, ne tikai savā starpā!), bet pat dzīvo mūziku un iespēju dejot.

Un pāri arī nekautrējās dalīties ar Laulāto kursā iegūto. Daži pāri piekrita par ieguvumiem pastāstīt arī žurnāla "Svētdienas Rīts" lasītājiem.

Lai randiņi turpinās!

Inga un Zintis, kuru attiecības aizsākās pirms 22 gadiem, ir precējušies jau 17 gadus. Viņi Laulāto kursu apmeklēja pirmoreiz un atzina, ka ne mirkli nav nožēlojuši šo soli. "Bieži vien mums pietrūkst spējas un prasmes uz savstarpējām attiecībām paskatīties no malas un iedziļināties tajās, bet, pateicoties Laulāto kursam, secinājām, ka nepieciešams runāt par jebkuru tēmu. Svarīgi ir izrunāt ne tikai priecīgus kopdzīves mirklus, bet arī tādus, kas nomāc. Nedrīkst neko noklusēt. Sapratām, ka attiecību veidošana un nostiprināšana ir darbs, kas jāveic visa mūža garumā. Aizņemto dienu steigā mums tik bieži pietrūkst laika, ko atvēlēt savām attiecībām!

Laulāto kursa apmeklējums vairāku nedēļu garumā jaukā un romantiskā gaisotnē, ar pieklusinātu mūziku fonā mums sniedza atziņu, ka ir ļoti svarīgi pavadīt laiku divatā. Un šādu laiku jāprot atrast arī turpmāk, lai stiprinātu mūsu attiecības," vērtē Inga un Zintis.

Lekcijā "Stiprs pamats" Ilze un Māris Grosi ne vien runāja par četriem laulības gadalaikiem, bet arī uzskatāmi parādīja, kas notiek ar puķi (laulību!), ja to laista, un kas – ja nelaista.

Pagaidām tas lieliski izdodas – piektdienas vakari turpina piederēt viņiem, uz maiņām izvēloties divatā pavadāmā laika norises vietu.

No zirga uz elektromobili

Leva un Edgars ir kopā 15 gadus, bet šogad viņi svinēs 10. kāzu jubileju. "Laulāto kursā piedalījāties otro reizi, tāpēc zinājām, uz ko nākam. Ikdienā jau liekas, ka viss kārtībā, mums strīdu nebija, bet pirmās divas lekcijas mūsu vidū raisīja diskusijas – un ne tās labākās! Dažubrīd domāju, vai vispār vajadzēja piedalīties, jo šķita, ka tas viss ne pie kā laba nenovedīs. Bija lietas, par kurām nebijām runājuši, nebijām vēlējušies dzirdēt viens otru, un tā daudz kas bija sakrājies, kaut kas samilzis. Bet ar katru nākamo lekciju sākām ieklausīties un izrunāties. Ikdienas skrējieni dara savu, tu kaut ko dzīvē noliec tuvākā plauktiņā, kaut ko tālākajā stūrī, un jāatzīst, ka sievas un vīra attiecības bija tur tālāk. Laulāto kurss atgādināja, ka ir jākopj sievas un vīra loma, kuru bijām atstājuši brīvā vaļā. Nepieciešams laiks divatā, randiņi, pastaigas, izrunāšanās un dalīšanās," secina Leva.

Edgars iesaka Laulāto kursā piedalīties katram pārim – pat tiem, kuri attiecībās ir tikai sākumposmā. "Visi mainās kosmosa ātrumā. Cilvēki vēl nesen jāja ar zirgiem, bet tagad brauc ar elektromobiļiem. Kā mainās pasaule, tā maināties arī mēs! Un tas tiešā veidā ietekmē mūsu laulību. Kad iepazīnos ar sievu, zināju, ka viņas mīļākā krāsa ir rozā, viņai patika nesāt lielus rokas pulksteņus,

Laulāto kursu jau trešoreiz rīkoja draudzes mācītājs Andis Ķīvičs. Sanda Stepiņa foto

Lekcijā "Konfliktu risināšana" Inguna un Māris Gruzniņi demonstrēja, cik nopietns komunikācijas šķērslis ir konflikts.

sudraba rotaslietas un tā tālāk. Tu, vīrietis, to zini un saglabā savā *cietajā diskā*. Bet sieva ir mainījies. Šobrīd reti kurš nēsā parastu rokas pulksteni, jo ir taču viedpulksteņi, rozā krāsa ir nomainīta uz citu, sudrablietas stāv jaukā kastītē, noglabātas bērniem... Tāpēc es saku: runājiet, biežāk uzdodiet jautājumus un klausieties! Citādi pēc *padsmī* gadu kopdzīves varat nonākt mirklī, kurā jums vairs nav nekā kopīga ar otro pusīti, jo viss ir mainījies. Maināties kopā! Meklējam jaunus hobijus, prieka mirklus, kas mūs satuvina, izsakām komplimentus, motivējam viens otru, kad tas ir vajadzīgs!" viņš mudina.

Nu Leva un Edgars savu 10. kāzu jubileju varēs sagaidīt ar stiprinātām attiecībām, jau lūkojoties nākamā Laulāto kursa virzienā. Kāpēc? "Lai tas sapurina, sakrata pareizajā virzienā un atklāj dziļākās raizes, aizvainojumus, novārtā pamestās lietas. Laulība nav tikai jautājums sievietai vai vīram, ko pirkt veikālā, ko ēdīsim, cikos būsīm mājās," sapratis Edgars.

Rādīt labu paraugu bērniem

Viktorija un Eduards Laulāto kursu apmeklēja jau trešoreiz. Viņi attiecībās vada jau 19. gadu, bet laulības saites abus vieno 11 gadus. "Pirmais Laulāto kurss laikam vairāk piesaistīja ar to, ka tas bija kaut kas jauns un nebijis mūsu draudzē, bet sapratu, ka nebūs nemaz tik viegli. Būs jārunā par kādām lietām, kuras varbūt nemaz negribas cilāt. Bet, tam visam izejot cauri, kaut kā saproti, ka tas ir vajadzīgs, un tāpēc arī gājām otro un trešo reizi – lai atkal kaut kādas situācijas izrunātu un arī atsvaidzinātu zināšanas. Tā kā Laulāto kursi mūsu draudzē ir notikuši ar lieliem starposmiem, tad katru reizi liekas, ka tu esi daudz mainījies kopš iepriekšējās reizes, un tā jau arī ir – pirmajā Laulāto kursā mums vēl nebija bērnu, tagad jau ir trīs, un tad jau arī

kaut kā citādāk skaties uz lietām. Droši vien atkarībā no tā, kādā savas dzīves posmā šobrīd esi, kaut kas tevi uzrunā vairāk un kas cits – mazāk," salīdzina Eduards. Šoreiz viņš Laulāto kursā īpaši saklausījis to, cik svarīgas ir laulāto kopīgās lūgšanas.

"Labprāt piedalos Laulāto kursā, jo šie vakari ir kā randiņš ar manu vīru. Laulāto kurss gan nav tikai izklaide un atpūta, jo pie attiecībām ir jāstrādā, tās nevar palaist pašplūsmā. Šoreiz īpaši lika aizdomāties tas, kas sātans un pasaule grib izjaukt ģimenes, tāpēc ir tik svarīgi, lai mūsu ģimenes pamats būtu stiprs," sapratusi Viktorija. "Ikdienas aizņemtībā, rutīnā, praktiskajās dzīves problēmās jau bieži sanāk laulību atstāt otrajā plānā, tāpēc ir labi, ka ir kaut kas, kas liek atkal sakoncentrēt uzmanību. Turpmāk vēlētos, lai mums izdodas vismaz reizi nedēļā atvēlēt laiku otram, aizvien vairāk izmantojot Laulāto kursā iegūtās zināšanas un līdz ar to būt par labu paraugu saviem bērniem," Eduards un Viktorija ir apņēmības pilni.

Turpinājumam ir jāseko

Pāru teiktais tikai apstiprina, ka draudzē būs vajadzīgs arī ceturtais Laulāto kurss. Un vēl – kursa izvērtējuma anketās, kurās ikviens dalībnieks atzina šīs septiņas nedēļas par vērtīgi pavadītu laiku, pāri varēja arī izteikt savas vēlmes turpmākajam. Idejas ir ļoti labas: nometnes ģimenēm, pāru vakari, mazās grupas pāriem, sporta aktivitātes ar stafetēm, kuras jāpilda pāri, komandas stiprināšanas aktivitātes pāriem, laivu braucieni, pārgājieni vai ekskursijas pāriem, atpūtas vakari pāriem un – kurš tad to negribētu! – vakariņas ar draudzes saimnieču gatavotu ēdienu.

Lai katrs pāris patur par Laulāto kursu vislabākās atmiņas un ar Dievpalīgu ienes no visa dzirdētā savām attiecībām visnoderīgākās lietas savā ikdienā! ●

Zupa, deserts, Laulāto kursa pieraksti un laulātais draugs pie tā paša galda – un vakars ir izdevies!

Bībeles tulkotāji nes Labo Vēsti Austrumāzijai

Bībeles tulkotāji no Viklifa biedrības ir izstrādājuši jaunu metodi, lai paātrinātu Bībeles tulkošanas darbu. Kristiešu grupas Indonēzijā un Dienvidaustrumāzijā tagad ir saņēmušas jaunu rīku, lai tulkotu Bībeli 35 pamatiedzīvotāju valodās.

Biedrība atbalsta vietējās baznīcas ar apmācībām un tehnoloģijām. Kopumā 35 kristiešu grupām Indonēzijā un Dienvidaustrumāzijā ir nodrošināta īpaša Bībeles tulkošanas programma, kas ietver sevī īpašu tulkošanas programmatūru un savienojumu ar satelītu. Tiek sniegta arī finansiāla palīdzība, lai jaunie tulkotāji varētu tikt nodrukāti – "lai vietējie kristieši varētu turēt rokā Bībeli un sastapties ar Kristu, kas maina dzīvi". Indonēzijā, kur vairākums iedzīvotāju ir musulmaņi, pašlaik tiek veikti aptuveni 60 tulkotāji. Tulkotāju grupās ir no četriem līdz 20 vietējiem runātājiem, kuri brīvprātīgi strādā pie tulkotājiem. Dalībnieki priecājas, ka viņiem vairs nav jāgaida uz Bībeli dzimtajā valodā, bet viņi paši var piedalīties šajā procesā. ●

Reliģiozi cilvēki ir izpalīdzīgāki

Bertelsmana fonda finansētais Vācijā veiktais sociālais pētījums pierāda, ka ticīgie cilvēki biežāk veic brīvprātīgo darbu un ziedo biežāk nekā citi. Brīvprātīgo darbu veic 17% no tiem, kuriem nav reliģiskās piederības. Turpretī no tiem, kam ir reliģiskā piederība, brīvprātīgo darbu veic 31%. Starp tiem, kuri pieder kādai konfesijai, 2022. gadā ziedotāju īpatsvars bija aptuveni 70%, turpretī no nereliģiozajiem cilvēkiem ziedo 59%. Kopumā sabiedrība ir daudz devīgāka, nekā varētu šķist. Reliģija darbojas kā viens no svarīgākajiem pozitīvajiem faktoriem, ticība veicina solidāru uzvedību. Aptaujā piedalījās gandrīz 11 000 cilvēku visā Vācijā. ●

Sagatavoja Ingrida Briede

Veicot digitalizāciju ar speciāliem skeneriem, ļoti jāuzmanās, lai grāmatas netiktu sabojātas.

Digitalizē Gūtenberga Bībeles

Maincas Gūtenberga muzeja vērtīgākie eksponāti ir divas Gūtenberga drukātās Bībeles, kas tagad tiks digitalizētas. Gūtenberga Bībeles, iespējams, ir vienas no skaistākajām un vērtīgākajām iespiestajām grāmatām. Visā pasaulē saglabājušies 49 eksemplāri, bet Maincā ir izstādīti divi eksemplāri. Digitālajā versijā tie būs pieejami visā pasaulē – gan ekspertiem, gan plašākai sabiedrībai. Bībeļu

digitalizēšana notiks sadarbībā ar uzņēmumu *Microbox*, kas ražo iekārtas kultūras vērtību digitalizēšanai. Muzeja restauratore Doroteja Millere uzraudzīs visu procesu un nodrošinās pareizu Bībeles digitalizāciju: "Gūtenberga Bībeles un to iesējumi ir ļoti labā stāvoklī. Digitalizācija jāveic rūpīgi, lai Bībeles stāvoklis paliktu nemainīgs. Piemēram, grāmatas nedrīkst atvērt līdz galam, lai nesabojātu iesējumu." ●

Bangladešas parlamentā pirmo reizi darbosies kristiete

Bangladešas jaunievēlējtajā parlamentā ir 350 deputātu, no kuriem viena deputāte ir kristiete. Dziedātāja un rakstniece Anima Mukti Gomesa solīja darboties saskaņā ar kristietības vērtībām: "Es savā darbā izmantošu Jēzus Kristus ideālus, lai cilvēki zinātu, ka esmu kristiete."

Anima Mukti Gomesa ir viena no 50 sievietēm, kuras šā gada 7. janvārī ievēlētas jaunajā

Bangladešas parlamentā. Taču viņa ir vienīgā kristiete 350 deputātu parlamentā. Aptuveni 91 procents valsts iedzīvotāju ir sunnīti musulmaņi, tikai aptuveni 0,3 procenti ir kristieši. Anima Mukti Gomesa ir starptautiski pazīstama dziedātāja. Viņa jau ir izdevusi septiņus albumus un bieži darbojas kā vērtējuma talantu šovos. Viņa ir izdevusi arī deviņas stāstu un dzejoļu grāmatas. ●

Kontrole par katru cenu

Jaunie ziemeļkorejietis arvien biežāk klausās un skatās mūziku un filmas no ārzemēm, it īpaši no Dienvidkorejas. Atbildot uz to, diktatoriskais režīms jauniešiem uzspiež "intensīvās mācību sesijas", kas ir valdības un valdošās ideoloģijas propaganda. Mērķis ir "izravēt kapitālistiskās un buržuāziskās ideoloģijas". Pirms 30 gadiem Ziemeļkoreja bija slēgta valsts, visu informāciju un medijus kontrolēja valsts. Pašlaik darbojas arī melnais tirgus. Tiek tirgoti nelegāli DVD un digitālie mediji. Tādēļ valdošais režīms jūtas apdraudēts un piespiež jauniešus piedalīties sanāsmēs, kurās tiek ziņots, ka "citu valstu filmu, seriālu vai ziņu skatīša-

nās vai izplatīšana ir pilnīgi nepieņemama". Absolūti aizliegti ir arī informācijas avoti, kas vēsta par kristīgo ticību – tā tiek uzverta tikpat bīstama kā narkotiku lietošana vai pornogrāfija. Ikviens var tikt ieslodzīts cietumā uz ļoti ilgu laiku tikai tāpēc, ka viņam ir mānīcīgais uzskats.

Pavasara sākums Ziemeļkorejā vienmēr nozīmē pārtikas trūkumu. Šādos apstākļos kristieši turas kopā un palīdz cits citam. Ziemeļkorejā visas baznīcas ir slēgtas vairāk nekā 70 gadus, Bībele ir nelegāla, un praktiski nav iespējams satikties ar citiem kristiešiem. Neskatoties uz to, pagrīdes baznīca turpina stingri turēties pie Jēzus Kristus. ●

Aminas stāsts

Austrumāfrika

Amina dzimusi Austrumāfrikā, bet bērnību pavadījusi Vācijā. Viņas vecāki neinteresējās par reliģiju. Lai gan viņas māte bija musulmaniete, viņa neticēja Korānam. Patēvs ļāva meitenei pašai izlemt par viņas ticību. Tieši Lieldienu svētkos Amina pirmo reizi apzināti dzirdēja Evaņģēlija vēsti. Pēc tam viņai radās daudz jautājumu: "Kāpēc Jēzus nomira pie krusta? Kāpēc viņš nenovērsa savu nāvi, ja viņam ir visa vara?" Amina palika viena ar saviem jautājumiem. Taču Dievs tomēr vēlāk atsūtīja viņai cilvēkus, kuri sniedza atbildes.

Aminai bija 12 gadu, kad viņas māte nolēma atgriezties dzimtajā Austrumāfrikā. Viņa paņēma Aminu līdzi un pārcēlās tuvāk savai ģimenei. Aminai viss bija svešs un jauns, īpaši stingrā reliģiozitātē. Viņas vācu patēvs bija viņai apsolījis – kad viņa izaugs, pati varēs lemt par savu dzīvi. Austrumāfrikā Amina bija daļa no ģimenes klana un turpmāk viņai bija jādzīvo saskaņā ar musulmaņu paražām. "Viņi man teica – ja es neievērošu Korāna priekšrakstus, nokļūšu ellē. Tas mani ļoti biedēja, tāpēc es pakļāvos," atceras Amina.

Meitene apmeklēja skolu, kurā mācīja Korānu. Viņa iegaumēja Korāna sūras, lūdzās piecas reizes dienā un gavēja vairākas reizes nedēļā. "Sākumā lasīju Korānu aiz bailēm, pēc tam tāpēc, ka gribēju kļūt par labu cilvēku. Jo vairāk es studēju Korānu, jo lepnāka kļuvu. Man likās, ka esmu visgudrākā, es zināju Korānu vislabāk. Visi pārējie bija muļķi un grēcinieki," atceras Amina. Kādu dienu, kad Amina noietās ceļos uz sava lūgšanu paklājuma, viņa saprata, ka viņas domas ir ļaunas. "Pēkšņi redzēju, kas es patiesībā esmu: liekuļle. Ārēji es izlikos jauka un mīļa, bet sirdī man bija tik daudz sliktu domu. Es vēlējos būt labs cilvēks, bet zināju, ka nekad tāda nebūšu. Bet vēl ļaunāk bija tas, ka Korāns man nedeļa garantiju, ka pēc nāves nokļūšu debesīs," stāsta Amina. Tāpēc viņa vērsās pie Dieva lūgšanā: "Lūdzu, parādi man ceļu, kas mani izglābs. Pašreizējais ceļš ir pārāk akmeņains, lai es turpinātu to iet."

Tā kā Aminai bija vācu valodas zināšanas, pēc nedēļas viņa saņēma uzdevumu palīdzēt tulkot misijas slimnīcā. Amina to uztvēra kā labu iespēju neaiziet uz skolu. Tajā pašā laikā tā bija arī atbilde uz lūgšanu. Slimnīcā Amina satika misionāru no ASV. Viņi sāka runāt par ticību, un Amina beidzot saņēma atbildes uz

jautājumiem, ko bija uzdevusi bērnībā. "Jēzus nomira par mūsu grēkiem pie Golgātas krusta – aiz mīlestības pret savu radību. Un, ja tu Viņam tici, tu tiks izglābta," misionārs sacīja un uzdāvināja meitenei Bībeli.

Amina atgriezās skolā, bet viens no skolotājiem atrada viņas Bībeli, sadusmojās un izslēdza Aminu no skolas.

Tagad Amina regulāri palīdzēja misijas slimnīcā kā tulce. Viņa atkal satikās ar misionāriem, sadraudzējās ar viņiem un lūdza viņus kopīgi lasīt Bībeli. Pēc diviem gadiem Amina atgriezās skolā – šoreiz ne tikai ar jautājumiem, bet arī ar atziņām. Viņa stāstīja skolotājam: "Bībele Jāņa evaņģēlijā saka: "Dievs bija Vārds, un Vārds tapa miesa un mājāja starp mums." Tātad Jēzus ir Dievs." Skolotāja sašuta par Aminas vārdiem, sita un ieslēdza viņu istabā. Slimnīcas ārsts viņai piedāvāja darbu. Draudzējoties ar misionāriem, viņa iemācījās arvien labāk izprast Bībeli. Taču viņas ticībai bija izaicinājumi.

Aminu māca šaubas. Kādu vakaru viņa apsvēra aiziešanu no darba. Bet tajā pašā naktī viņa redzēja sapni par Jēzu. Viņš teica: "Es esmu ceļš, patiesība un dzīvība; neviens nenāk pie Tēva kā vien caur mani," atceras Amina. Kad Amina pamodās, viņa zināja: "Man jāseko Jēzum." Taču tajā pašā laikā viņu pārņēma neapraktāmas bailes, ka viņa tiks vajāta un atstumta. Bet tad viņa atkal redzēja sapni. Viņa saka: "Es esmu tik pārliecināta, ka arī šis sapnis bija no Dieva. Sapņoju, ka cilvēki mani pametīs un vajās, bet Tas Kungs būs ar mani." Tagad Amina bija gatava sekot Dieva aicinājumam.

Sākumā viņa mēģināja slēpt savu ticību. Taču kādu rītu, kad Amina atgriezās no nakts maiņas, viņai uzbruka vairākas musulmaņu sievietes, nolamāja un sita. Šis notikums visiem atklāja, ka Amina ir kļuvusi par kristieti. "Tas radīja sekas arī manai ģimenei. Viņi atteicās pārdot pārtiku manai ģimenei. Par to mana māsiņa draudēja mani nogalināt," stāsta Amina.

Spiediens uz viņas ģimeni kļuva tik liels, ka Aminai nācās pamest radniekus un pārcelties uz savu dzīvokli. Amina tagad varēja brīvi dzīvot savā ticībā un regulāri apmeklēja baznīcu. Bet pat tur viņa netika pasargāta no vajāšanām. Kādu svētdienu ekstrēmisti

musulmaņi iebruka dievkalpojumā un piekāva dievlūdzejus. Nācās iejaukties policijai un nogādāt kristiešus drošībā. Kad Amina atgriezās savā dzīvoklī, viņa saprata, ka viņas aicinājums ir palīdzēt vajātajiem kristiešiem.

Tagad Amina īpaši uzmeklēja vajātas reliģiozas sievietes un meitenes ar musulmaņu izcelsmi un izmitināja savā dzīvoklī. "Līdz tam sievietes un meitenes dzīvoja kopā ar vecākiem. Lai viņus atturētu no kristīgās ticības, daudzi vecāki mēģināja izprecināt savas meitas teroristiskā grupējuma Aš-Šabab dalībniekiem," stāsta Amina. Amina kopā ar sievietēm un meitenēm lasa Bībeli. Tādā veidā viņas var augt ticībā. Amina apgādā sievietes ar Dieva Vārdu, cerot, ka kādu dienu arī viņas dalīsies Evaņģēlijā ar savām ģimenēm, draugiem un paziņām. "Cilvēki meklē patiesību. Daudzi cilvēki apšaubā islāmu, īpaši daudzo teroristu uzbrukumu dēļ. Jēzus apsolīja uzcelt savu baznīcu, un mēs to piedzīvojam," stāsta Amina. Dažās Austrumāfrikas valstīs kristieši piedzīvo smagas vajāšanas. Taču ir arī liela atmoda. Aminas darbs nav viegls. Nesen sievietēm un meitenēm drošības apsvērumu dēļ nācās pārcelties uz citu vietu. Pirms trim gadiem Aminas tēvoci noslepkavoja islāmistu, jo viņš ticēja Jēzum. Taču nekas no tā neattur Aminu turpināt sekot Jēzum un stāstīt citiem par Jēzu. "Vajāšanas ir daļa no mūsu dzīves. Mēs piedzīvojam Pāvila teikto: "Jums ir dots Kristus dēļ ne tikai ticēt Viņam, bet arī ciest Viņa dēļ," atzīst Amina. ●

No Stimme der Martyrer 2024, Nr. 3
tulkojusi Ingrida Briede

Heri ya PASAKA!

Vienpadsmitā vēstule no Tanzānijas

Santa Cilēviča, misionāre Tanzānijā

Nestāstīšu jums nekādas pasaciņas. “Pasaka” (uzsvērtā otrā zilbe) svahili valodā nozīmē Lieldienas. Tātad – lai svētīgas LIELDIENAS! Otrās un trešās, un ik diena, kurā mēs pieminam šo nozīmīgo notikumu – Kristus augšāmcēlšanos.

Mums Lieldienas šogad sakrīta ar Lūkasa dzimšanas dienu. 31. martā viņam apritēja deviņi gadi. Kā ierasts, mēs apmeklējām dievkalpojumu kādā vietējā baznīcā Tangas pilsētā. Tas šoreiz bija īpašs ar to, ka par tā norisi pilnībā bija atbildīgas draudzes sievietes. Interesanti bija arī tas, ka viņas iepriekš bija vienojušās pašūdināt tērpus no viena un tā paša auduma. Mācītāja sieva Lūsija (Lucy) man sākotnēji skaidroja: “Tas tāpēc, lai neviena nejustos slikti, ja viņai nav tik dārgs tērps kā citām.” Vietējiem raksturīgi uz svētkiem iegādāties sev un ģimenei jaunu apģērbu un tad to vilkt arī uz dievkalpojumu. Apmierināta ar šādu skaidrojumu arī es devos pie šuvējas un lūdzu man uzšūt bikšusvārkus no tā paša auduma, kaut arī man nebija nekāds nopelns pie dievkalpojuma sagatavošanas. Bet man ļoti patika, kā vēlāk dievkalpojumā mācītāja sieva Lieldienu vēsti sasaistīja ar šādu vienota auduma izvēli. Viņa uzsvēra, ka mēs varam būt ļoti atšķirīgas – tievas, garas, īsas vai apaļīgas, vienas vai otras tautības, ar tādu vai citādu ādas krāsu, taču mūs vieno viens *kitambaa* jeb audums, kas ir ticība uz augšāmcēlto Jēzu Kristu.

Lūkasa dzimšanas dienas svinības atlikām uz pirmdienu, kad varējām uzaicināt

Vienotas auduma izvēle un Kristū. Mācītāja sieva Lūsija (Lucy) trešā no kreisās.

viņa draugus uz āra aktivitātēm un kūku. Tā kā dzīvojam tuvu okeānam, viņu aizrauj viss, kas saistīts ar okeānu un ūdeņiem, bet jo īpaši laivas un burāšana. Viņš vēl arvien sapņo, ka kādu dienu varēs dzīvot uz laivas un burāt apkārt pasaulei. Šāds dzīves stils gan stipri atšķiras no mūsu kā vecāku pašreizējā aicinājuma un priekšstatiem par mājvietu, tomēr priecājamies, ka viņš uzdrīkstas sapņot pāri acimredzamajam un ierastajam.

Es pēdējā vēstulē rakstīju, ka mūsu ceļturētās klases skolēni pagājušā gada nogalē pirmo reizi kopš skolas oficiālās dibināšanas kārtoja valsts eksāmenus angļu valodā. Bijām satraukti un, kad janvārī saņēmām eksāmenu rezultātus, pārsteigti: tie krietni pārsniedza mūsu ekspektācijas. Klases kopējais vidējais vērtējums bija “A”, kas ir augstākais iespējams. Vidējais vērtējums starp skolēniem bija “A” un “B”, kas ir līdzvērtīgi “teicami” un “ļoti labi”. Mēs svinam šīs mazās uzvaras, jo zinām,

ka daudziem no šiem bērniem šī ir reta iespēja saņemt labu izglītību.

Viens no mūsu skolotājiem Saimons (augšējā rindā pirmais no kreisās) stāstīja, ka nesen reģionālajā skolotāju tikšanās reizē kādas citas skolas skolotājs viņam jautājis: “Kas ir jūsu noslēpums?” Atceros arī, kā pašos pirmsākumos, kad nodrošinājām lasīt- un rakstītprasmju apmācību pieaugušajiem, vietējie sprieda, ka mēs lietojot kaut kādus īpašus garīgus spēkus vai pat burvestības, ja jau spējam tik īsā laikā iemācīt pieaugušajiem lasīt un rakstīt.

Uzsākot kalpošanu Bviti ciematā, sapratām, ka viens no mūsu mērķiem ir palīdzēt attīstīt bērnos ielikto Dieva doto potenciālu. Lai arī vārds *potenciāls* bieži vispirms asociējas ar talantiem un spējām, kas visi ir ļoti būtiski, Dievs mums arvien atgādina, ka cilvēka patiesais potenciāls nav nošķirams no augšāmcēlta Kristus un tā, kas mēs esam Viņā. Šis ceļš uz bērnu sirdīm sākas pie katra no mums – pie Kevina, manis, mūsu skolotājiem un mūsu attiecībām ar Kristu. Esam pateicīgi par lūgšanām, atbalstu un stiprinājumu, kuru pēdējā laikā esam saņēmuši no dažādām pusēm un caur dažādiem cilvēkiem. Īpaša bija Kevina draudzes Ņujorkā pārstāvju viesošanās pie mums marta vidū. Gada sākumā uz diviem mēnešiem mums palīgā bija ieradušies arī draugi no ASV, kuri šeit ir bijuši jau iepriekš. Mēs ceram, ka sadarbība ar viņiem turpināsies. Viņi šeit bija kopā ar saviem bērniem Adelīnu (Adelynn) (3 g.) un Silasu (Silas) (2 g.), kas bija lieliska kompānija mūsu Adelīnai. ●

Ar mīļiem sveicieniem
Santa, Kevins, Lūkass un Adelīna

4. klases skolēni un skolotāji. Spaiņos ir dažādas praktiskas dāvanas skolēniem.

Svinēsim kopā žurnāla “Svētdienas Rīts” 35 gadu atdzimšanas* jubileju un 2000. numura iznākšanu!

Piedalies misijas projektā “Uzdāvini “Svētdienas Rīta” abonementu vietējai bibliotēkai!”. Latvijā ir 748 publiskās bibliotēkas, un jau 32** no tām ir iespēja lasīt “Svētdienas Rītu”.

Atver saiti www.abone.lv vai zvani pa tālr. 67008001 vai 25008001, abonēt var arī “Latvijas Pasta” nodaļās un pie pastnieka. Abonēšanas indekss – 1095. Abonēšanas maksa 7 mēnešiem – EUR 13,00.

Par profesoru Dr. Robertu Akmentiņu

Dr. Normunds Kamergrauzis, Zviedrijas Baznīcas Stokholmas doma teologs

Viņam bija cēla un droša gaita. Viņš atvērti sniedza savu roku sveicīnam un runājot skatījās tieši acīs. Šim cilvēkam bija ļoti skaidras acis, un radās sajūta, it kā viņš redzētu tev cauri. Viņam ne no viena nekas nebija jāslēpj vai kas jānoklusē. Viņš bija pirmskara latviešu inteligences īpašais sūtnis, kas cauri okupācijas laikam uz neatkarīgo Latviju atnesa vērtīgāko, ko iemesiso viņa paaudze. No aizgājušā padomju laika, ko tik daudzi piesauca un vēl joprojām piesauc par vienīgo un pēdējo advokātu savai neveiksmīgajai dzīvei, viņš atnāca kā cilvēks, kuru bija mēģinājuši liekt un locīt, bet kurš bija palicis nelokāms un noteikts sava ceļa gājējs.

Īsa bibliogrāfiska uzziņa

- Roberts Akmentiņš dzimis 1910. gada 27. janvārī Valkas rajona Grundzāles ciema *Piekārumos* zemnieku Jāņa un Minnas ģimenē.¹
- 1934. gadā beidzis Latvijas Universitātes Teoloģijas fakultāti.
- Studējis filosofiju un pedagoģiju arī Latvijas Universitātes Filoloģijas un filosofijas fakultātē. Aizstāvējis zinātnisko darbu pie profesora Voldemāra Maldoņa sistemātiskajā teoloģijā un ieguvis teoloģijas licenciāta grādu (1940).
- Bijis skolotājs Rīgas pilsētas strādnieku vakarskolā, Jēkabpils valsts reālgimnāzijā un komercskolā, kā arī Krustpils pamatskolā.
- Ordinēts par luterāņu mācītāju (1945). Kalpojis Blīdenes, Stūru, Zvārdes un Kursišu draudzēs, kuras karadarbībā bija palikušas bez dievnamiem, bet draudzes locekļi – bez mājām. Sekojis darbs Remtes, Gaiķu, Grīvaišu, Rubas, Lutriņu un noslēgumā – Saldus draudzē. Bijis arī Kuldīgas un Dobeles iecirkņa prāvests.
- Līdztekus kalpošanai draudzēs Roberts Akmentiņš ir Latvijas evaņģēliski luteriskās baznīcas Akadēmisko teoloģisko kursu pasniedzējs kopš šīs mācību iestādes dibināšanas (1969). Sarakstījis studiju kompendijus

psiholoģijā, reliģijas psiholoģijā, filosofijā un reliģijas filosofijā. Aizstāvējis teoloģijas doktora disertāciju *Rakstnieka Augusta Saulieša pasaules uzskata pamatproblēmu aktualitāte* (1980). Tajā pašā gadā iecelts par Latvijas evaņģēliski luteriskās baznīcas Teoloģijas semināra rektoru. Akadēmiskie teoloģiskie kursi un to turpinājums Teoloģijas seminārs bija mācītāju sagatavošanas mācību iestāde okupētajā Latvijā, kad teoloģijas studijas Latvijas Universitātē bija liegtas.

- Par nepaklausību padomju varai un tai palīgīgajam arhibīskapam Ērikam Mesteram 1987. gadā profesors Akmentiņš tiek atstādīnāts no rektora amata Teoloģijas seminārā. Mainoties Baznīcas vadībai, viņu lūdza atgriezties rektora amatā.
- Roberta Akmentiņa paaudze nodrošināja Teoloģijas semināra akadēmisko pārmanojamību ar pirmskara Latvijas universitātes Teoloģijas fakultāti. Tieši šis apstāklis, mainoties politiskajai situācijai Latvijā, ļāva atjaunot Teoloģijas fakultāti Latvijas Universitātē (1990). Roberts Akmentiņš bija atjaunotās Teoloģijas fakultātes pirmais dekāns un palika šajā amatā līdz sava mūža beigām.
- Roberts Akmentiņš aizgāja mūžībā 1994. gada 14. maijā Rīgā. Izvadīts no Svētā Pāvila baznīcā un apbedīts Otrajos Meža kapos.

Spēku un likteņu izdibināšana

Roberts Akmentiņš stāstīja, ka šad tad bērībā sēdējis dziļā satraukumā Palsas un Gaujas krastos un vērojis palu trauksmainos ūdeņus un ledus iešanu, nevarēdams tā īsti saprast, no kurienes tas viss nāk un uz kuriem tas viss aiziet.

“Dzīve būtībā ir situāciju ķēde. Tā mūs ik pa brīdīm nostāda tādā vai citādā situācijā, kas ir atkarīga no mums, un mums ir jāizšķiras, kā rīkoties. Ļoti bieži no tā, ko izlemsim, ir atkarīga turpmākā dzīve: mēs daudz ko varam iegūt un daudz ko pazaudēt. Pat visu pazaudēt.”²

Paies gadi, un Rīgā viesosies ievērojama vācu filosofa Eduarda Sprangers (*Eduard Spranger*) un tiks iztirzāts viņa darbs *Lebensformen* (“Dzīves formas”), kas atstās lielu

iespaidu uz savu dzīves aicinājumu meklējošajiem. Viena no Sprangers izteiktajām atziņām ļoti sabalsojas ar to, ko pats Akmentiņš jau bija apjautis.

“Ja man visskaidrāk vajadzētu formulēt, kur esmu saskatījis savas dzīves uzdevumu un jēgu, tad varētu teikt: spēku un likteņu izdibināšanā, kas paceļas no cilvēka dziļumiem. Tieksmē viņu aizsargāt, mēģinājumā viņu veidot.”³ Roberts Akmentiņš šim aicinājumam palika uzticīgs visu mūžu. Un izaudzināja trīs mācītāju paaudzes okupētajā Latvijā.

Nezūd nekas, ko cilvēks dara

Atjaunotās Teoloģijas fakultātes pirmie studenti Robertu Akmentiņu satika tad, kad profesoram bija gandrīz astoņdesmit gadi. Savā pēdējā svētrunā, kuru viņš sacīja Latvijas Universitātes atjaunotās Teoloģijas fakultātes pirmā izlaiduma dievkalpojumā Svētā Pāvila baznīcā 1993. gada 2. jūlijā, viņš runāja par laiku, kas neatgriezeniski aiziet un mūs attālina no bērības, skolas gadiem, studijām un aktivitātēm un tuvina pārejai no vienas pasaules uz otru. Dzīve notiek līdz robežai, pirms kuras pārkāpšanas ir jāpaspēj atklāt un piepildīt to, kas Dieva gribā dots un uzticēts. Esot jāatrod pašam sevi, savu vietu dzīvē un jāsatiek cilvēks, kuru var mīlēt ar skaidru sirdi. Bet tieši sirds skaidrums bija tas, pēc kā Akmentiņš tiecās visvairāk, un pārējās lietas viņam tika dotas, tās īpaši nemeklējot.

Dodoties prom no tēva mājām, lai 1929. gadā sāktu studijas Latvijas Universitātes Teoloģijas fakultātē, Roberts un Jānis Akmentiņi vienu ceļu gāba kopā. Pirms šķiršanās tēvs Jānis sacīja dažus teikumus, kurus dēls Roberts paņēma līdzī visai dzīvei: „Tad nu ej, dēls, un dzīvo, kā pats redzi un zini – kā liek tava sirds, tikai vienu neaizmirsti: nezūd nekas, ko cilvēks dara – viss tiek pierakstīts, un grāmata, kurā to pieraksta, – esi tu pats, un ka par visu būs reiz arī jāatbild, jādod norēķins un jāsamaksā. Tad nu ej savu ceļu, ej to līdz galam kā cilvēks ar skaidru sirdi, un lai Dievs tev palīdz!”⁴

Robertam Akmentiņam, līdzīgi latviešu rakstniekam Augustam Saulietim, tēva sēta nebija tikai sēta.⁵ Tur tika veidota viņa paša pasaule. Tur dzima liela zinātkāre par lietu kārtību un cilvēka dabu un būtību.

Tur arī veidojās viņa vērtības, ko pats Akmentiņš ietvēra trijos tādos viņam raksturīgos jēdzienos kā mākslas daiļums, tikuma labums un ticības svētums.⁶ Īstenībā tā bija viņa lielā vēlēšanās izdibināt to, kas ir skaists (estētiskā pasaule), labs (ētikas pasaule) un svēts (reliģijas pasaule). Roberts Akmentiņš ticēja, ka tas ir iespējams. Ja ne uzreiz un visā pilnībā, tad pamazām un pa solim tas cilvēku tuvina viņa pašbūtībai, Dieva gribā pamatoti un pasaules radīšanā ieliktai.

Paša Akmentiņa ētiskie uzskati bija balstīti pārliecībā, ka morālās vērtības eksistē neatkarīgi no mūsu ieskatiem par tām. Viņš aizstāvēja objektīvu vērtību ontoloģiju un pieņēma, ka patiesība pastāv pati par sevi un tā nekad nav reducējama uz atsevišķiem politiskiem un reliģiskiem ieskatiem kādā konkrētā vēsturiskā un sociālā kontekstā.

Tas viņu pasargāja un apbruņoja nebūt sava laika upurim. Pēc Akmentiņa domām, cilvēkam ir jābūt uzticīgam savai sirdsapziņai, bet šī sirdsapziņa savukārt ir jākopj, lai tā spētu meklēt un atklāt to, kas ir skaists, labs un svēts.

Dzīve nav intelektuāls vingrinājums

Skaistā, labā un svētā meklēšana var būt arī tikai intelektuāls vingrinājums, bet tas, ko katrs no mums ir atradis, kļūst īsti redzams tikai eksistenciālās krīzes situācijās. Tas, kurā pusē nostāsimies tajā brīdī, arī vislabāk izgaismos, kas ir mūsu visdziļākā un īstākā būtība jeb, kā Akmentiņš pats mēdza sacīt, jābūtība. Tāda sevis atklāšana Robertam Akmentiņam bija 1944. gada rudenī, kad viena pēc otras Latviju atstāja bēgļu laivas. Naktī no 13. uz 14. oktobri uz Zviedriju devās vairāki mācītāji un prāvesta Oskara Sakārņa viesu grāmatā Roberts Akmentiņš ierakstīja savu dzejoli par palikšanu: “Līdz pēdējam ar savu tautu, Būt vienotam un nešķirties! Līdz pēdējam uz savas zemes, Būt drosmīgam un cīnīties!”⁷

Akmentiņš dzīvē bija palicējs, neatkarīgi no tā, ko izvēlējās darīt citi. Ir tādi cilvēki, kuru izšķiršanās var paredzēt, pirms tās ir izdarītas. Šajā ziņā Akmentiņš bija caurspīdīgs. Tomēr viņa dzīve ļoti mainījās. No skolām, kur Roberts Akmentiņš strādāja, viņš tika pazīdīts “nepiemērotas izglītības” dēļ.

Savi uzskati viņam bija vienmēr, un tie atkal kļuva nepiemēroti, jo Roberts Akmentiņš atcerējās cara laikus un 1917. gada notikumus. Piedzīvoja Latvijas neatkarības pasludināšanu un atcerējās 1940. gada Dziesmu svētkus Daugavpilī, kad trīs reizes tika dziedāta tautas lūgšana “Dievs, svētī Latviju” un bira asaras, bet nākamajā dienā ielās jau brauca krievu tanki.⁸

Arī vācu laiki bija atstājuši savu iespaidu uz Akmentiņu, kad viņam bija jāglābj ar tuberkulozi slimais brālis Kārlis, jo slimo jautājums vācu laikā “tika kārtots” ātri un nemanāmi, tos naktī aizvedot un mežā nošaujot līdz ar citiem nevēlamajiem.⁹ Roberts Kārli pārveda mājās, kur viņš drīz nomira. Bet pirms tam, 1943. gada rudenī, tika nošauts Roberta un Kārļa brālis Emīlis, kurš pēc smaga smadzeņu satricinājuma bija ievietots psihiatriskajā slimnīcā Rīgā.

Akmentiņš labi redzēja gan krievu, gan vāciešu un atkal krievu patvaļu. Tā viņam bija sveša un nepieņemama.

Kļūt par mācītāju bija vienīgā Akmentiņa izvēle, lai paliktu uzticīgs savai pašbūtībai. Tad, kad aizbraukušo mācītāju pulks sāka meklēt iztikas darbus trimdā, Roberts Akmentiņš kļuva par mācītāju okupētajā Latvijā.

Toreizējais Kuldīgas iecirkņa prāvests Romāns Vanags 1946. gada 22. martā rakstītajā vēstulē Latvijas evaņģēliski luteriskās baznīcas Virsvaldei ziņoja, ka (...) iecirkņa vikārs Roberts Akmentiņš apkalpo Blīdenes, Stūru, Zvārdes un Kursišu draudzes, kas visas ir karā totāli cietušas, pilnīgi zaudējušas savas baznīcas un visas citas draudzes telpas, tāpat kā iedzīvotāji savas mantas, un dzīvo bunkuros. Visās šajās draudzēs iedzīvotāju skaits ir mazs un cilvēku nabadzība liela. (...) levērojot zirgu trūkumu šajos kara postītos apgabalos, mācītājam uz dievkalpojumiem jābrauc ar paša sameklētu pajūgu, kas maksā daudz, un, lai no šīm maksām izvairītos, mācītājam nācies ceļu uz vikariāta draudzēm mērot kājām.”¹⁰

Ar mācītāja darbu draudzēs nopelnīt iztiku ģimenei, kur bez Roberta un Lidijas Akmentiņiem auga divi dēli Ojārs un Jānis un audzumeita Alma, nebija iespējams, un paralēli savam dzīves lielajam aicinājumam izdibināt cilvēku likteņus, tos aizsargāt un veidot, krievu okupācijas laikā Robertam Akmentiņam iztika bija jāpelna, strādājot fabrikas, saimniecības, mežsaimniecības un kolhoza darbos.

Savam draugam prāvestam Leonam Čuibem Akmentiņš tā arī pateica: “Savā Baznīcas

darbā es nekāroju ieņemt izcilus, augstus pārvaldes amatus, kas man par nopelniem dotu godinājuma apliecības, vai savas iztikas nodrošināšanai meklēt mācītāja vietu lielajās, daudzlocekļu draudzēs, man nebija vilinājuma saņemt atzīnību vai atlīdzību par kādu “priekšniecības” ierosinātu pakalpojumu vai parādīt savu gatavību sniegt ziņojumu par saviem amata brāļiem... man nenācās parādīt kādu pateicību par to, ka nebiju apcietināts vai aizvests, nedz arī jutos piespiests, baidoties no apcietinājuma vai izsūtījuma, darīt kaut ko pretēji savai sirdsapziņai.”¹¹

Grāmatas katram bija jāraksta pašam

Tagad ir grūti saprast, kā un kad Roberts Akmentiņš atrada laiku akadēmiskajam darbam okupētajā Latvijā, jo viņa laikā tam nebija nedz naudas, nedz noteikta darba laika pētniecībai. 1940. gadā viņš bija paguvus aizstāvēt teoloģijas licenciāta darbu pie profesora Voldemāra Maldoņa, un tā paša gada augustā padomju vara vardarbīgi likvidēja Teoloģijas fakultāti. Teoloģisko izglītību Latvijas evaņģēliski luteriskajā Baznīcā izdevās atjaunot tikai 1969. gadā, kad pēc profesora Alberta Freija iniciatīvas tika izveidoti Akadēmiskie teoloģiskie kursi, kuri 1976. gadā pārtapa par Teoloģijas semināru. Izmantodams savu bibliotēku un no ārzemēm atsūtītās grāmatas, Akmentiņš kopā ar citiem izglītotiem mācītājiem strādāja, lai saglabātu to akadēmisko mantojumu, ko bija saņēmis Latvijas brīvvalsts laikā. Mācībspēkiem vajadzēja studiju literatūru sagatavot pašiem, katram mašīnrakstā uzrakstot tā saukto kompendiju savā priekšmetā, no kā studentiem mācīties. Šīm vajadzībām Roberts Akmentiņš uzrakstīja četras studiju grāmatas: *Psiholoģija* (1970), *Reliģijas psiholoģija* (kopā ar profesoru Albertu Freiju) (1973), *Ievads filozofijā* (1974) un *Reliģijas filozofija* (1977).¹² Grāmata *Rakstnieka Augusta Saulieša pasaules uzskata pamatproblēmu aktualitāte* mašīnrakstā tika izdota 1979. gadā un ir arī Roberta Akmentiņa disertācija teoloģijas doktora grāda iegūšanai. Par šo grāmatu viņš daudz neko nerunāja un daudz neko nestāstīja, bet lielā mērā tieši šis darbs izgaismo paša Roberta Akmentiņa dzīves filosofiju un ētiskos uzskatus.

Par ko ir šis stāsts? Tā kā šī grāmata ir studija par pasaules uzskatu, tad tās pamatā ir savstarpēji saistītu uzskatu kopuma, kas veido cilvēka dzīves filosofiju, analīze. Jebkura dzīves filosofija ietver sevī vismaz trīs elementus. Pirmkārt, teorētisku pārliecību par universa izcelšanos un

cilvēka dabu. Otrkārt, ētisko vērtību sistēmu. Treškārt, fundamentālu attieksmi pret dzīvi, kas var būt vairāk optimistiska vai vairāk pesimistiska savā redzējumā.

Dzīves filosofijas ir ļoti dažādas, sava satura dēļ dažkārt pat nesamērojamas. Viens no Akmentiņa lielajiem uzdevumiem ir atspēkot ateistisku materiālistu kā "vienīgo zinātnisko uzskatu, tam pretstatot teoloģisku redzējumu, kura centrā ir Dievs, kurš ir pasaules radītājs un uzturētājs. Arī paša dzīves jēga un mērķis ir Dievs, kurš vēsturē visredzamāk atklājas Jēzū Kristū. No šāda redzes viedokļa, ar nosacītiem argumentiem, tiek attīstīta teoloģiskā ētikas teorija, kas ir arī disertācijas vērtīgākais zinātniskais pienesums.

Šīs ētikas teorijas centrā ir sirdsapziņa, "ap kuru kā ap serdi apaug visas pārējās ētiskās problēmas". Akmentiņam un Saulietim sirdsapziņa ir Dieva balss cilvēkā, kura atklāj un izgaismo ētiskās vērtības un morālo principu būtību un saturu. Un, kopjot un sekojot savai sirdsapziņai, cilvēks nonāk līdz savai pašbūtībai (kas es esmu un kādam man jābūt), kura sakņojas Dieva radīšanas gribā. (..) Interesants ir rakstnieka Jāņa Veseļa novērojums:

"Saulieša māksla var nebūt tuva tagadējam cilvēkam, viņa var nebūt "modē", kā tā arī nekad nav bijusi, bet viņa nes sevī būtiskas un formālas pašvērtības, kuras nekāda mode, ne laiks nevar pārmainīt un sadragāt."¹³

Tā bija arī Akmentiņa dziļākā pārliecība, kuru viņš saredz arī kā Saulieša pasaules uzskata būtību. Šī grāmata reizē ir sava laika dokuments, kas skaidri norāda uz intelektuālās ķēdes pārrāvumu ar ār pasauli un pieturēšanos pie pirmskara teoloģiskās domāšanas, kas, neskatoties uz tās trūkumiem, bija avots un pamats latviešu teoloģiskās domāšanas uzturēšanai okupētajā Latvijā.

Atgriešanās mājās

Roberts Akmentiņš ticēja idejai par tautas Baznīcu brīvā un neatkarīgā Latvijā. Tas bija arī viens no iemesliem, kāpēc 1987. gada augustā arhibīskaps Ēriks Mesters, būdams politiski nenosvērts un paklausīgs valsts ierēdņam un savu padomnieku norādījumu izpildītājs, Robertu Akmentiņu atstādināja no Teoloģijas semināra rektora amata.¹⁴ Taču Mihaila Gorbačova aizsāktais "pārkaršāšanās un atklātības process" Padomju Savienībā vedināja uz pārmaiņām arī Latvijā. Lēnām sāka brukt padomju valsts institūcijas un to ietekme. 1989. gada pavasarī sasaukto Latvijas evaņģēliski luteriskās Baznīcas 14. Sinodes darba kārtību

valsts vairs pilnībā nepārvaldīja, un līdz ar to beidzās toreizējā arhibīskapa un Baznīcas vadības laiks. Šī Sinode bija politisks apvērsums Latvijas evaņģēliskās Baznīcas dzīvē, kura rezultātā arī profesors Roberts Akmentiņš tika lūgts atgriezties rektora amatā.

Mainoties politiskajai situācijai, valstī pavērās jaunas iespējas. Atvērās Svētdienas skolas bērniem, atjaunoja kristīgo laikrakstu *Svētdienas Rīts* un teoloģisko žurnālu *Ceļš*. Roberta Akmentiņa jautājums bija teoloģiskās izglītības atgriešanās Latvijas Universitātē.¹⁵ Apjomīgos priekšdarbus un pēcdarbus tam veica docents Juris Rubenis. Viņš uz Teoloģijas semināra iestrādēm izveidoja Universitātei pieņemamu teoloģijas studiju programmu, izvirzot tai uzdevumu sniegt kvalitatīvu akadēmisku izglītību. Šo iniciatīvu sevišķi atbalstīja Latvijas Universitātes rektors Juris Zaķis, un 1990. gada 25. janvārī tas arī notika. Teoloģijas fakultāte tika atjaunota, un Roberts Akmentiņš atgriezās Latvijas Universitātē.¹⁶ Pateicoties akadēmiķim Jānim Stradiņam, vēlāk teoloģija atgriezās arī Latvijas Zinātņu akadēmijā, un tas bija Roberts Akmentiņš, kurš iesvētīja tās jauno karogu un kļuva par tās goda locekli.

Akmentiņš tad jau visus savus filosofijas un teoloģijas darbus bija uzrakstījis un svarīgāk par jauniem virzieniem vienā vai otrā disciplīnā viņam bija būt audzinātājam. Cilvēkveidošana un dvēseles būvēšana bija viņa lielais izaicinājums. Tāpēc viņš daudz no sava laika fakultātē veltīja stāstiem par savu piedzīvoto un uzzināto un nebeidzamām sarunām ar studentiem. Atceroties savus profesorus, Roberts Akmentiņš ar īpašu cieņu runāja par Kārli Kundziņu. "Viņā bija visvairāk no dzīvā Kristus svētuma un gaismas, ko viņš mums bagātīgi un nesavtīgi deva kā saviem bērniem. Tāpat arī Voldemāru Maldoni un tā morālo imperatīvu "saki tā, kā tas ir".¹⁷ To atceras ikviens no tā laika studentiem. Akmentiņš it kā tur bija, lai liecinātu, ka ir, kas nesadeg, kas paliek, kam ir vērtība, kas rada jēgu. Dzīves jēgu. Nāves jēgu. Visa jēgu. (..)

Bet drīz vien Akmentiņš pamanīja, ka fakultātē parādījās arī viens otrs ar Valsts drošības komiteju saistīts cilvēks. Pagāja laiks, kamēr Akmentiņš šīs lietas pats rūpīgi izmeklēja, jo vairāk par savām aizdomām par čekistu viesībām viņa vadītajā fakultātē viņu interesēja fakti. Tos viņš arī sīksti noskaidroja. Paradoksāli, ka viņam izdevās no šāda veida cilvēkiem gandrīz pasargāt Teoloģijas semināru okupētajā Latvijā, bet fakultātē neatkarīgā Latvijā šī cīņa izrādījās daudz sīvāka.

Akmentiņš bija redzējis vairākas politiskas varas maiņas savā dzīvē un arī to, kā cilvēki no viena kaujas lauka ar visu krūti metas otrā, vēloties izdzīvot. "Kurā brīdī viņi meloja?" bija viņa jautājums. Akmentiņš par šiem pārskrējējiem nebija augstās domās, jo īpaši tāpēc, ka viņi skrēja tik ātri. Viņš vienkārši tiem neticēja un asi vērsās pret šo cilvēku darbu fakultātē.

Akmentiņa pārliecība bija – pirms kļūt par mācību spēku, ir jāklūst par atklātu un godīgu cilvēku, nevis jāizmanto jebkura situācija, lai kāpinātu savu labklājību un apmierinātu savas ne tik cēlās vēlmes. Te mēs atkal atgriezāties pie sirdsapziņas jautājuma, un te Akmentiņš bija stingrs un nepieķāpīgs. Tas bija jautājums par viņa vērtību pasauli. Viņa dzīves filozofiju. Un viņa pasaules uzskata pamataktualitāti. Arī šoreiz viņš neatkāpās.

Nobeiguma vietā

Viņš apzinājās dzīves daudzšķautņainību un redzēja šķautnes gan laikos, gan cilvēkos. Bet tās nebija šķautnes, kas viņu visvairāk saistīja. Viņa cilvēkredzējums apvienoja individualitāti, pašapziņu un identitāti neatdalāmā viengabalainībā. Šī gudrības, ticības un rīcības viengabalainība savukārt sevi izteica ētiskā maksimalismā. Tas, ko viņš audzināja citos, bija tiekšanās pēc patstāvības, neatkarības un iekšējas brīvības. Savukārt to viņš darīja no ļoti noteiktas pārliecības, ka cilvēka morālo iespēju robežas ir meklēt un saprast savu pašbūtību Dieva radīšanas gribā. Šī sapratne par sevi savukārt noved pie tā, ka mēs kļūstam par noteikta veida cilvēkiem. Ar noteiktām vērtībām, principiem un no tiem izrietošiem ticumiem. No šāda redzes viedokļa gudrība, ticība un rīcība veido to viengabalainību, ko sevī ietver labi pamatota dzīves filozofija.

Roberts Akmentiņš paliek Latvijā kā "ievērojams gaišums tumsībā" (profesors Roberts Feldmanis), kurš uzskatīja, ka laiki mainās un mēs tiem līdzīgi, bet pasaules kārtība un dzīves vērtības un jēga paliek tā pati.¹⁸ Ņemot vērā, ka Akmentiņa lielais aicinājums bija augt un audzināt, pēc viņa paliek liecība, ka dzīve nav jādzīvo pēc principa "tā dara visi jeb visi dara tā". Dzīvot var arī pavisam citādi. Tā, kā to spēj tikai daži. Tā, kā tas izdevās Robertam Akmentiņam. ●

Stokholmā, 2020. gada jūlijā

(No "Roberts Akmentiņš. Rakstnieka Augusta Saulieša pasaules uzskata pamatproblēmu aktualitāte. Sērija "Studia Theologica", IV, LU Akadēmiskais apgāds: 2020". Publicēts saīsināti)

- 1 Bibliogrāfiskas ziņas no Roberts Akmentiņš, "Autobiogrāfija", 1977, 9. jūnijs. Rokraksts autora arhīvā.
- 2 Roberts Akmentiņš, "Kas biju, tas esmu un palikšu līdz galam", Lauku Dzīve, 1990, 9., 7. lpp.
- 3 Roberts Akmentiņš, "Pārdomas par manas dzīves aicinājumu", Akadēmiskā Dzīve, 1994, 36., 42. lpp.
- 4 Roberts Akmentiņš, "Augusta Saulieša pasaules uzskata pamatproblēmu aktualitāte." Disertācija teoloģijas doktora grāda iegūšanai (Rīga, 1979), 3. lpp.
- 5 Roberts Akmentiņš, "Latvieša sēta nav tikai sēta", Svētdienas Rīts, 1989, 10. septembris.
- 6 Roberts Akmentiņš, "Šai Ziemassvētku naktī...", Padomju Jaunatne, 1989, 23. septembris.
- 7 Leons Čuibe, "Latvija bija. Roberts Akmentiņš 1910.–1945. gada gājumā" grāmata Normunds Kamergrauzis (red.), "Sava ceļa gājējs. Profesora Dr. Roberta Akmentiņa piemiņai" (Rīga, Svētdienas Rīts, 2000), 27.–30. lpp.
- 8 Roberts Akmentiņš, "Kas biju, tas esmu un palikšu līdz galam", Lauku Dzīve, 1990, 9., 7. lpp.
- 9 Roberts Akmentiņš, "Autobiogrāfija", 1977, 9. jūnijs. Rokraksts autora arhīvā.
- 10 Romāns Vanags, "Ev. lut. baznīcas virsvaldei Rīgā", vēstule 1946. gada 22. martā. Oriģināls atrodas Latvijas evaņģēliski luteriskās baznīcas arhīvā Rīgā.
- 11 Leons Čuibe, "Latvija ir. Roberts Akmentiņš 1945.–1979. gada gājumā" grāmata Normunds Kamergrauzis (red.), "Sava ceļa gājējs. Profesora Dr. Roberta Akmentiņa piemiņai" (Rīga, Svētdienas Rīts, 2000), 66. lpp.
- 12 Roberts Akmentiņš, *Psiholoģija* (Rīga, kompendijs mašīnrakstā, 1970). Roberts Akmentiņš un Alberts Freijs, *Reliģijas psiholoģija* (Rīga, kompendijs mašīnrakstā, 1973). Roberts Akmentiņš, *levads filozofijā* (Rīga, kompendijs mašīnrakstā, 1974).
- 13 Janis Veselis, *Pārdomu graudi* (Rīga, 1936). Citēts no Daces Lūses augšminētā raksta.
- 14 Leons Čuibe, "Latvija būs. Roberts Akmentiņš 1980.–1994. gada gājuma" grāmatā Normunds Kamergrauzis (red.), "Sava ceļa gājējs. Profesora Dr. Roberta Akmentiņa piemiņai" (Rīga, Svētdienas Rīts, 2000), 159.–162. lpp.
- 15 Roberts Akmentiņš, "Teoloģijas fakultāte" grāmatā "Latvijas Universitāte 75" (Rīga, Latvijas Universitāte, 1994) 222.–235. lpp.
- 16 Juris Zaķis, "Piemiņas nezūdamības apliecinājums" grāmatā Normunds Kamergrauzis (red.), "Sava ceļa gājējs. Profesora Dr. Roberta Akmentiņa piemiņai" (Rīga, Svētdienas Rīts, 2000), 97.–100. lpp.
- 17 Roberts Akmentiņš, "Pārdomas par manas dzīves aicinājumu", Akadēmiskā Dzīve, 1994, 36., 41. lpp.
- 18 Roberts Feldmanis, "Viens ievērojams gaišums", grāmata Normunds Kamergrauzis (red.), "Sava ceļa gājējs". Profesora Dr. Roberta Akmentiņa piemiņai (Rīga, Svētdienas Rīts, 2000), 111. lpp.

Dodies "Mīlestības ceļā"!

Linda Kalniņa, LELB Garīgās vadības nozaru bloka vadītāja

Pirms mēneša uzsāktajā rakstu sērijā par garīgās aprūpes jautājumiem tika minēti ikkatram ticīgajam pieejamie Dieva žēlastības līdzekļi, kas, regulāri lietoti, var sniegt garīgās aprūpes minimumu ikdienā. Nosaukšu vēlreiz – Dieva Vārds, dalība dievkalpojumā, grēksūdze, sakramenti, lūgšana un sadraudzība. Tos visus vieno dzīvā Dieva klātbūtne, ko iespējams piedzīvot, ja Viņu pazīstam un spējam atpazīt.

Dieva klātbūtne pārmaina un dod spēku stāties pretim ikdienas grūtībām, bet Viņa pazīšana veidojas tikai ciešās attiecībās un vērtībā pret to, kas notiek manā dzīvē. Ja esam gana vērtīgi, Dieva klātbūtne spējam pamanīt arī citās vietās: cilvēkos līdzās un darbā, ko darām, tajā, ko lasām vai redzam apkārtējā pasaulē. Dievs var būt klātesošs arī visdziļākajās vēlmēs, kas dzimst mūsu sirdīs, un tur, kur sajūtam dzīvību dodošu prieku un enerģiju. Mēs esam Dieva attēls, tāpēc Dieva vēlmēs un mūsu dziļākās vēlmēs ir saistītas. Tas, ko mēs patiesi vēlamies, ir arī tas, ko Dievs vēlas priekš mums.

Tomēr mūsu aizņemtajā, trauksmainajā un informācijas pārpilnajā ikdienā laiku regulārai sarunai ar Dievu un Svēto Rakstu lasīšanai nav viegli. Nereti lūgšana ir kā vajadzību saraksts, ko noliekam Dievam priekšā, un pēc nolaišanas, nesagaidot Dieva atbildi,

turpinām ikdienas gaitas. Man tā ir gadījies ne reizi vien. Tāpēc šoreiz vēlos padalīties ar pieredzi, kas sniedz iespēju ikdienas laiku ar Dievu paildzināt un caur to Viņu iepazīt un atpazīt labāk.

Šogad jau otro reizi kopā ar Rīgas Vecās Sv. Ģertrūdes draudzi ik dienas dodos "Mīlestības ceļā". Tas ir projekts, kas ik dienu dod iespēju katram tā dalībniekam ar īsām pārdomām un lūgšanu atklāt Dieva Mīlestības klātbūtni. Projekta mērķis ir palīdzēt katram Kristu mīlošam cilvēkam veidot savu īpašo ikdienas lūgšanas pieredzi, lai caur Dieva Svētā Gara Žēlastības klātbūtni lūgšanas brīdī notiktu brīnums, kurš ne tikai izmaina sirds pamatus un nostiprina ticībā, ne tikai padziļina garīgu modrību un skaidrību par pasaulē notiekošo, bet arī rada dvēselē paliekošos Svētā Gara augļus, kas ir mīlestība, miers, prieks, izturība, krietnums, labestība, uzticamība, lēnprātība, savaldība. (Gal 5:22)

Katras dienas tēmu iespējams izlasīt Vecās Sv. Ģertrūdes draudzes mājaslapā un Facebook kontā, pārdomāt to sev ērtā brīdī un zināt, ka to dara vēl citi brāļi un māsas, arī tādi, kas viens otru personīgi nepazīst. Šis iniciatīvas – kopīga garīga vingrinājuma īstenošanā: satura tulkošanā, izveidē un publicēšanā iesaistījušies vairāk nekā 40 draudzes cilvēku, un tas stiprina komandas un misijas apziņu.

Iespēja pievienoties "Mīlestības ceļam" ir arī šodien, tā pieejama ikvienam un atrodama šeit: <https://www.gertrude.lv/milestibascela>

Pārdomām: Izlasi 104. psalmu un kopā ar psalmistu pateicies par Dieva radības godību. *Kur es savā dzīvē un apkārtējā pasaulē saskatu šo satriecošo godību?*

Es lūdzu žēlastību vairāk apzināties, cik tuvu ir Dievs, un ļaunies uz to, ka Dievs personīgi rūpējas par mani un mīl mani. ●

Noklausies Vinetas Irbes dziesmu "Tu esi šeit", kura atgādina par Dieva klātbūtni, lai kur mēs būtu:

Tādas runas tika runātas

Turpinām publicēt **Gunta Dišlera** ("Svētdienas Rīta" redaktora vietnieks no 1989. līdz 1995. gadam) atmiņas par savu ceļu uz Baznīcu, mācībām LELB Teoloģijas seminārā un darbu laikrakstā "Svētdienas Rīts".

1. turpinājums

Guntis Dišlers

Mācības seminārā sākās augustā. Seminārs tagad bija pārcēlies no šaurās un tumšās istabiņas Sv. Jāņa baznīcā uz Sv. Pāvila draudzes divstāvu namu A. Deglava ielā. Uzņemšana notika pēc sekmīgi izpildīta teoloģisko zināšanu testa. Jautājumi nebija ne viegli, ne grūti, tie klausīnāja Bībeles pamatzināšanas un izpratni par Baznīcas vēsturi ("Kurš ir pats īsākais pants Bībelē?", "Kurā Evaņģēlijā Jēzus mācekļiem mazgā kājas?", "Kāds ir 7. bauslis?"), īsi vajadzēja aprakstīt savu motivāciju. Dažas lietas zināju, citas ne, tomēr domāju, ka esmu viens no labākajiem.

Minūti pirms noliktās stundas piekļauvēju, durvis pavēra Juris Rubenis un no puskrēslas lūdza vēl pagaidīt. Tāda maniere – durvis pavērt tikai mazliet, pašam paliekot iekšā, – viņam palika ilgi, iespējams, viņš baidījās no čekas "astes".

Pretēji iedomām, mani rezultāti nebija paši labākie, visiem priekšā tika Normunds Kamergrauzis (tagad teoloģijas doktors Upsalā Zviedrijā) un, protams, Feldmaņa "dēli". Mēs bijām pirmā Atmosdas studentu grupa, tāpēc to ir vērts kaut īsi aprakstīt: "dēli" Māris Lukaševičs (vienīgais, kas šad tad pasmaidīja), tie, kas nesmaidīja – Ilārs Plūme (vēlāk šķeltnieciskās Augsburgas ticības apliecības baznīcas mācītājs, vairāku grāmatu autors), Agris Sutra, liepājnieks Agris Iesalnieks (allaž melnās brillēs, kamdēļ līdzīgs Ringo Stāram, vēlāk viņa brāli apsūdzēja sātānismā, bet pats viņš pievērsās mesianiskajam jūdaismam), Juris Jostiņš (biju manījies Mežaparka baznīcas ērģeļu luktā, kur viņš lūgšanas laikā noietās ceļos un iegrīma zem margas, kur taču cīnījās ar saviem dēmoni, vēlāk pareizticīgo mūks Krievijā, pēc tam atgriezās Latvijā),

Aivars Purmāls (visrietumnieciskākais no mums, lekcijas ierakstīja kasešu magnetofonā, kas toreiz bija iekārojama mantiņa), Aivars Salmanis, Andris Asis (drīz konvertējās katoļos, par ko Rubenis neapmierināts nošņāca: "Ir taču jātiek skaidrībā ar savu konfesionālo pārliecību..."), Arnis Redovičs (tag. Rītups no "Rīgas Laika", kupliem matiem, kinokritiķa Agra Redoviča dēls), Valdis Baltruks (agrāk strādājis Rīgas Centrāltirgū, vienkāršs puisis ar atbilstošām manierēm un patiesu ticību), Uldis [...] un vienīgā meitene Lija Ivaska (pārsteidzoši, mana bij. klasesbiedrene, tieva, gara, ar zēngalviņu – viņa gan nepretendēja uz garīgo amatu, tāpēc neviens viņai nepārmēta mācīšanos seminārā, kur taču sanāca nākamie mācītāji; vērsšanās pret meitenēm, kas šo amatu iekāroja, sākās pēc gada, kad tādu bija vairāk). Vēlāk seminārā pabija tagad pazīstamais advokāts Egons Rusanovs, īsu brīdi Kaspars Dimīters un tad jau rindā daudzi citi, tagad zināmi un nezināmi. Starp mums nekādas tuvības nav un, retumis satiekoties, atmiņas pārcilātas netiek.

Jau minēju, ka pirmie semināristi rekrutējās lielākoties no leģendārā Mežaparka. "Dēli" bija ar Baznīcu saistīti jau agrāk, tāpēc ienāca auditorijā kā tādi, kas ir skaidri nošķiruši "Baznīcu" no "pasaulē", tiem bija skaidrs, kas ir melns un kas ir balts, un šajā kolektīvā runāt par kādām dialoga iespējām bija neiespējami: tu esi vai nu vienā, vai otrā frontes pusē. Salmanis no Mežaparka ieskrēja man krūtīs agrā rītā pirms dievkalpojuma un, ieraudzījis garām aizmeimurojam vīreli ar alīņiem tīkliņā, nosminēja: "Re, ku tas gan ir vella pills."

Citreiz, kad lekciju starpbrīdī izgājām laukā ieelpot svaigu gaisu, skatījāmies, kā skolas bērni ielas malā apkopj krūmus, grābj vecās lapas un uzlasa činčikus. Laiku īsinādami, skatījāmies, ko un kā šie tur šiverē. Agris

pienāca klāt, nostājās pretī, lai redzētu manas acis, un nopietni jautāja: "Vēro bērņus?" Es, neattāpis, ko atbildēt, nenoteikti pamāju: "Jā..." – "Arī mums tādiem jābūt Dieva lietās," viņš nozīmīgi pacēla rādītājpirkstu pret debesīm un ar svarīgu sejas izteiksmi novērsās, atbildi neprasiņāms. Tas bija augustā. Aivars izmeta, ka nez kāpēc viņam šodien ir "tāds priecīgs satraukums", uz ko Rubenis smiedamies attapa: "Tas tāpēc, ka šodien ir 23. augusts." Tā bija Molotova-Ribentropa slepenā līguma piemiņas diena. Mēs, protams, uzgavilējām, jo bija trāpīts desmitniekai!

Katra diena seminārā sākās astoņos ar matutīni Sv. Pāvila baznīcā. Tas bija rīta dievkalpojums bez Vakarēdiena, tikai lūgšana un psalmu teksti, vēlāk semināristi sprediķoja mācību nolūkos. Ienākuši viņi noietās uz ceļiem un tad iegriezās šaurajos krēslos altārtelpas pusē. Krēslainajā baznīcā, spožajai vasaras dienai austot, zelta šķēpi graizīja tumsu, smaržoja vecais koks, tas bija saviļņojoši. Dažreiz matutīni vadīja Rubenis, citreiz Feldmanis. Vienkāršo dziesmu melodijas kāpa augšup, mēs stāvējām tiešā altāra tuvumā. Tā bija ļoti spēcīga enerģija! Ievēroju, ka Rubenis, ja arī bija pamanījies mūs pirms matutīnes, tomēr sasveicinājās tikai pēc tam. Lai gan nebiju šurp nācis kā mācītājs, vide mani suģestēja.

Ja nu par etiķeti, tad vēl dažas detaļas, kuras vajadzēja ievērot. Jau Mežaparkā biju pamanījies, ka jaunie mācītāji sasveicinoties viens otru noskūpstā kaut kur uz kakla zem auss. Kamēr vēl nebiju "viņējais", uz mani tas neattiecās, bet seminārā tas bija nerakstīts likums. Tomēr slapjais pakšķis likās derdzīgs, un es pamanīju, ka ne tikai man; kad pretī nāca seminārists, "īpatā" gaitā līgodamies kā jūrnīeks uz kuģa, bija skaidrs – atkal jābučojas. To aptvēris, es apzināti kavējos, lai būtu iemesls izvairīties, un man liekas, ka es nebiju vienīgais tāds. Drīz mēs intuitīvi aptvērām,

ar ko ir vai nav jābučojas, kurš to uzskatīs vai neuzskatīs par zaimošanu. "Svētais skūpstis" palika tāda kā intīma sasveicināšanās forma starp ļoti tuviem amatbrāļiem, kuru lokā es nekad neieklāvos – ne toreiz, ne vēlāk.

Mācības notika ēkas pirmajā stāvā, tumšajā stūrī balta un sen nekurināta krāsna, tās baltie podiņi atstaroja logu gaismu, jo elektrību te nelietoja. Pat viskarstākajā laikā telpā bija vēss, jo ēku no saules sargāja koki. Mūsu pasniedzēji bija profesors Roberts Feldmanis (Latvijas Baznīcas vēsture), Modris Plāte, kurš allaž gremoja svaigu, pēc piparmētrām smaržojošu košļeni (Katehētika, vēlāk dažādu Jaundzīves grāmatu ekseģēzes), Jānis Vanags (Vecā Derība), protams, Juris Rubenis (Ievads studijās, vēlāk Apustuļu darbi, tomēr, ja mani atmiņa nevil, tikai ievadlekcijas, visai karstas un nepacietīgas, turklāt viņš nekad neskatījās klausītājiem acīs, pat, liekas,

vairījās no tām). Vecie vīri Pauls Žibeiks, Roberts Akmentiņš, Alfons Vecmanis, Aivars Beimanis bija mūsu profesori, kas skaidroja liturģiku, homilētiku, iestarpinot dažādas pastorālas uzrunas. Beimanis semināristus sauca par "komiltoniem" un ik pa brīdīm aicināja atgriezties "pie vārda", uz ko spurainākie klausītāji tūdaļ atsaucās – saduga, noliecās pār savām Bībelēm, beidza sarunāties un garā tūdaļ sajūtās pacilāti. Pastorālā pieeja tika uzskatīta par svarīgu. Rubenis jau pašā sākumā pateica, ka ikvienam semināristam ir jāizvēlas savs mentors (garīgais skolotājs). Uzreiz bija skaidrs, ka lielākajai daļai tas būs Feldmanis, es spriedu, ka man tas varētu būtu Rubenis, bet, tā kā līdz formālai apstiprināšanai nenonāca, es arī neuzbāzos. Visi viņi bija leģendas fragmenti, nodevēju te nebija, tikai spožas "Atdzimšanas un atjaunošanās" zvaigznes..

.. Visi viņi bija leģendas fragmenti, nodevēju te nebija, tikai spožas "Atdzimšanas un atjaunošanās" zvaigznes..

ir "problēmas". Tika mācīts, ka "ticība nāk no sludināšanas", kā teicis apustulis Pāvils. Tāpat sludināšanai jābūt doktrināli pareizai (nevar nepiekrīst), un tā gan cilvēkus piesaistīs, gan dvēseles pasargās. Vai tiešām? – Nu kā gan citādi, ja ticības patiesības pasaka patiesību par cilvēku? Bet, ak vai, tā nenotika. Aivars Salmanis eksāmenā pie Plātes špikoja, Modris to pamanīja un, visiem dzirdot, uzbrēca: "Vai man tagad jāsauc, ka seminārists Aivars Salmanis noraksta?..." Man tas bija liels pārsteigums.

Doktrīna un Bībeles skaidrošana riņķoja iekšēji noslēgtā pasaulē. Un par to nav jābrīnās, jo savā ziņā semināra studijas bija jau ticībā stāvošo stiprināšanās savā pārliecībā. Kad lektors citēja kaut ko no Rakstiem, semināristi bez vārda runas paši lēca kājās. Skaidrs, ka tādā vidē ienāca arī neuzticības un kontroles gars. Luteriski runājot, Bībeles autoritāti centās pierādīt ar pašu Bībeli, bet

man šķita, ka šāds paņēmiens nevar būt kristīgās ticības augstās vērtības arguments, vismaz ne šajos laikos, kad nepieciešama saruna ar cilvēkiem, kuriem Baznīca ir sveša. Vienīgi Rubenis savās ievadlekcijās skaidroja Heidegeru, Šleiermaheru, bet darīja to steidzīgi, nepieļaudams iespraukties ar nevajadzīgiem un vienkārši stulbiem jautājumiem. Varbūt tieši tāpēc, ka negribēja, lai viņu pārtrauc fundamentālisti.

Kā reiz teica Ilārs Plūme, vēlāk viens no ultrakonservatīvās Augsburgas ticības apliecības draudžu mācītājiem, nedrīkst aizmirst apustuļa Pāvila vārdus: "Kas bijis, to visu es uzskatu par mēsliem tās patiesības priekšā, kas man atklāta līdz ar Jēzu Kristu." Tas bija domāts opozīcijā tam, ko "vēl vajadzētu zināt" līdzās tīri teoloģiskiem priekšmetiem. Tad nu par nevajadzīgiem tika uzskatīti visi tie mācību priekšmeti, kas apmierināja dabisku zinātkāri vai interesi par "sekulārajiem" priekšmetiem. Tā attieksmes nežēlastībā krita Jānis Tambergs ar savām lekcijām par teoloģiju un fiziku. Cik atceros, viņa nolūks bija argumentēt kreacionismu. Valdis Baltruks starpbrīdī satriaukti jautāja: "Puiši, puiši, ko tas dod mūsu pestīšanai?..." Nav brīnums, ka, atgriežoties auditorijā, lektors tika uzņemts ar aizdomām, viņš bija spiests lasīt lekciju

naidīgai publikai. Mežaparka "dēli" savā starpā sprieda, ka Jēzus, lūk, skolās negāja, tad kāpēc tas jādara mums?... Neviens pat neienāca prātā, ka Jēzus un "Mežaparka svētā dēls" – tas nebūt nav viens un tas pats. Netīcami, bet tādas runas tika runātas.

Var jau saprast, kāpēc tā. Ticīgie padomju laikos dzīvoja kā geto. Pasaule viņiem bija ļauna, būt pasaulē – tas nozīmē piederēt "kultūrai", kuras pilāri bija trīs ateisma pamati: darvinisms, freidisms un marksisms. Pirmais tāpēc, ka mācīja cilvēka izcelšanos no mērkaķa, otrs tāpēc, ka ticību Dievam nosauca par zemapziņas un libido murgiem, bet marksisms radīja šķiru cīņu un ateistisko boļševismu. T. s. kultūras cilvēku pievienošanos Baznīcai uzņēma ar aizdomām. Un otrādi – tiem, kas no kultūras gribēja ieiet Baznīcā, bija jāreķinās ar pretestību un aizdomām. Noslēgtie Baznīcas kalpi uzskatīja, ka humanitārajai inteliģencei līdzī nāk doktrīnas tīrības apdraudējums, sinkrētisms, nemaz nerunājot par populāro tēzi "vakar viņi visi bija čekisti". Tas bija savdabīgs agrīnā Baznīcas tēva Tertuliāna tēzes "Kas kopīgs Atēnām ar Jeruzalemi?" mūsdienu variants. Un tas – neraugoties, piemēram, uz pirmskara Teoloģijas fakultātes studiju programmu, kurā bija gan teoloģijas, gan dabaszinātņu priekšmeti! Diemžēl nekāda jauno mācītāju redzesloka paplašināšana seminārā nebija iespējama, nevēdība pieņēma kuriozas formas.

Pāris nedēļas es mācības seminārā centos savienot ar darbu izdevniecībā (biju paņēmis kārtējo atvaļinājumu, jo vēl taču biju redakcijas darbinieks). Spriedze plēsa vai pušu, tā tas ilgi turpināties nevarēja. Liktenīgajā vakarā es piezvanīju Jurim Rubenim, mēs jau bijām uz tu, un teicu, ka man jāstājas ārā (nebiju taču tēmējis uz mācītāja amatu), man ir jāpelna alga, man ir mamma, uz ko viņš aicināja "paņemt motoru" un atbraukt. "Motoru paņemt" – tas bija kas jauns, es taksī nemēdzu lietot, turklāt no Bergiem līdz Imantai ir bezgala tālu, bet Juris teica, ka samaksās. Tā es pirmo reizi ciemojos viņa mājās. Atkal pusparvērtas durvis, tā pati seja puskrēslā, bet šoreiz Juris aicināja ienākt. Tā un tā, es nevaru sēdēt mammai uz kakla un "vienkārši mācīties". Juris uzklauzīja, izklauzīnāja par manu pievērsanos Kristum un bez aplinkiem piedāvāja darbu "Svētdienas Rītā", Aidai [Prēdelei, laikraksta "Svētdienas Rīts" izveidotāji un pirmajai redaktorei] vajag palīgu. Tā es kļuva par "Svētdienas Rīta" redaktora vietnieku, un Juris, protams, riskēja.

Noslēgums nākamajā žurnāla numurā.

Mūzika ir vēl viens Dieva esamības pierādījums

Āraišu draudzes mācītāja un LELB SIA "Pastorāts" valdes priekšsēdētāja **Aiņa Ozoliņa** viens no vaļaspriekiem teju kopš bērna kājas ir rokmūzika. Kā tas izpaudās – vai tā bija dziesmu kolekcionešana, interese par konkrētām grupām, kādu noteiktu novirzienu?...

Alnis Auziņš, foto no A. Ozoliņa albuma

Apsināti mūziku sāku klausīties pamatskolā, 70. gados, kad pirmo reizi klausījos lenšu magnetofona ierakstus, protams, *mono*. Vienu no saviem pirmajiem ierakstiem, *Pink Floyd* "Dark Side of the Moon", ko klusiņām naktīs klausījos, izdzēsu, jo tur vietām skanēja saksofons. Kārtīgā rokmūzikā pašamie instrumenti nešķita pieņemami! Daudz vēlāk dzirdēju apgalvojumu – ja Dievs spēlētu kādu mūzikas instrumentu, tas noteikt būtu saksofons. Protams, ka Viņš spēlē visus instrumentus! Vēlāk gan šis *art rock (progrock)* šedevrs – "Dark Side of the Moon" – ir bijis visu manu kolekciju, neatkarīgi no formāta, goda vietā.

Tolaik ieraksti, īpaši plates, bija deficīta prece un liels dārgums. Rakstījām visu, ko varēja dabūt. Bērni un jaunieši līdz studiju laikam pavadīju Cēsīs. Gājām cits pie cita ciemos, stiepjot līdz *lenšinieku*, un pārrakstījām lentes. Ja kādam no lielajiem čaliem bija plašu atskaņotājs, tā jau bija ekstra. Tā 70. gados veidojās mana muzikālā gaume un ierakstu kolekcija. To nepārprotami ietekmēja tie, ar kuriem līdzdalījam ierakstus. Bieži bija neērti atzīties, ka šis man neder vai nepatīk. Rakstījām visu, ko lielie čali piedāvāja. Bija *Jazzrock* un *Jazz fusion* periods, mēģinājām pat *iebraukt* eksperimentālajā mūzikā – *Experimental rock (Avant-rock)*.

Sekoja stereo ēra, neliela plašu kolekcija, kasetes un 90. gados jau *CD* formāts. Īsti neatceros, kad nonācu pie atziņas, ka mūzika, kā jebkurš mākslas žanrs, ir ļoti subjektīva. Nav nozīmes skaļiem vārdiem un *mega bli-cēm*. Ja konkrētā mūzika emocionāli trāpa arī par manām stīgām, tad viss ir kārtībā. Tas ir

palicis vienīgais kritērijs manas kolekcijas veidošanā. Tā nav liela, tuvojās 700 *CD* albumiem, turklāt tie pārsvarā ir oriģināli. Pārējās ir izlases no albumiem, kuros var atrast pa kādai pārlei. Manā zelta plauktiņā atrodami *The Beatles, Jethro Tull, Pink Floyd, Genesis, King Crimson, Camel, Gentle Giant, Joni Mitchell* un vēl daudzi to laiku izcilnieki...

Šie izpildītāji ir ārzemnieki. Vai skolas gados labi pārzinājāt angļu valodu?

Mācījās vācu valodu. Angļu valodā tik daudz biju pārrakstījis, sākot no nosaukumiem, ka mana pareizrakstība varbūt nebija slikta, bet no valodas nezināju neko. Kad 90. gados strādāju kādā ārzemju uzņēmumā, nācās apgūt angļu valodu, un tikai tad atklāju, ka dažam labam gabalam ir banāli teksti...

Bet kā ar latviešu rokmūziku?

Nav sanācis iedziļināties. Ir daži izņēmumi, piemēram, "Ilģu", Ilzes Reiznieces un Gata Gaujienika kopdarbs "Spēlēju, dancoju", 2002. gada "Upes" izdevums.

Vai pats esat mācījies mūzikas skolā? Varbūt spēlējāt kādu mūzikas instrumentu?

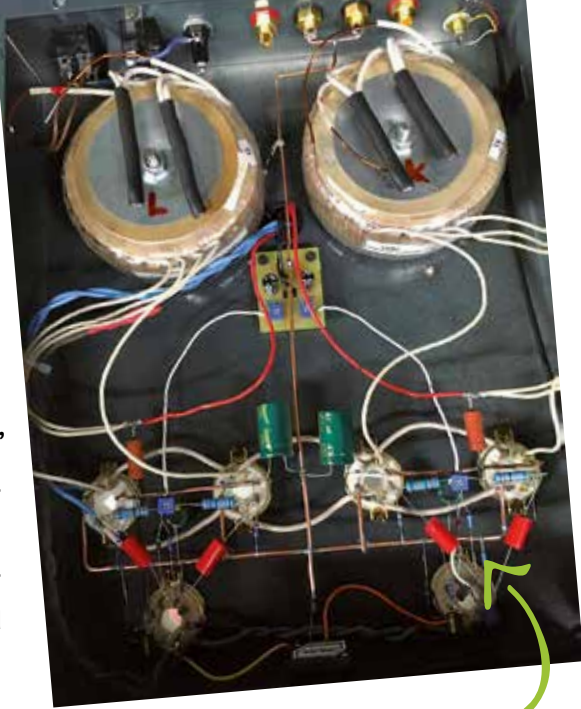
Mūziku neesmu mācījies, bet šķiet, ka ar ausīm man viss ir kārtībā. Par mūzikas instrumentiem ar smaidu varu atbildēt – jā, diezgan labi pārvaldu *CD* atskaņotāju.

Mūzikas klausītājus nosacīti var iedalīt kolekcionāros, audiofilos, melomānos un tādos, kam mūzika netraucē, bet tikpat labi bez tās var iztikt. Mūsos ir pa druskai no visiem. Sevi pieskaitītu pie melomāniem. Pēc definīcijas tas ir cilvēks, kas ciena mūziku. Man gan labāk patīk skaidrojums, ka melomāni ir tie, kuriem ir īpaši uzmanīga attieksme pret mūziku. Nevaru noliegt, ka svarīga ir skaņas

kvalitāte, bet tas ir nebeidzams stāsts. Šķiet, ka sev esmu atradis kompromisu starp saprātīgu cenu un labu skaņas kvalitāti. Jā, un *mana* mūzika prasa, lai to *klausītos*. Tā pārsvarā nav fona mūzika, lai gan plauktiņā var atrast arī to, it sevišķi "manas kundzes plauktiņā".

Kovida laikā tīras ziņkārības dēļ pilnībā restaurēju 60. gadu radiolas "Simfonija" skandas, kas ilgu laiku bija viena no izcilākajām, kādu mūsu platuma grādos varēja dabūt. Starp citu, tās atradu Āraišu macītājmājā, sapelējušas un ārā metamas... Bet rezultāts man izdevās diezgan labs, un tālāk jau nedeļa mieru doma, ka to vajadzētu saslēgt pārī ar lampu pastiprinātāju. Tā īsti to nebiju dzirdējis, tik vien kā nostāstus par *lampnieka silto* skaņu. Tā nonācu pie pēdējo gadu lielākā notikuma manā audiotehnikā – ar milzīgu aizrautību to uzbūvēju (precīzāk, saliku pēc shēmas un pamācības kā konstruktoru). Lai komplekts būtu gandrīz izcilis, ķēros klāt pie platjoslu skaļruņiem. Aizņēmos ideju no kāda Anglijas ierakstu studijas īpašnieka, ka, atskaņojot jebkuru mūziku, tai jābūt maksimāli tuvu *dzīvajam* izpildījumam. Protams, mūsdienu tehnoloģijas sniedz daudz kvalitatīvāku skaņējumu, un var teikt, ka manus eksperimentus radiotehnikā var attiecināt uz nostalgiju pēc septiņdesmitajiem, kad zāle bija zaļāka un mūzika skanēja labāk! Ja godīgi, tas īsti neatbilst patiesībai, tomēr...

Jau esot mācītāja amatā, reiz atskārtu, ka mūzika ir vēl viens Dieva esamības pierādījums. Nevar būt, ka cilvēks *parastais* tā vienkārši var sarindot 7 notis brīnišķīgās skaņdarbos, melodijās un korāļos. Tā nepārprotami ir Dieva dāvana! ●

Lampu pastiprinātājs ar platjoslas skaļruņu akustiku. Diezgan sarežģīti!

Mozus

Ivars Jēkabsons, mācītājs

Mozus bija ļoti lēnprātīgs, lēnprātīgāks nekā visi citi cilvēki virs zemes." (4Moz 12:3) Tā Bībele raksturo Mozu, kuram māsa un brālis – Mirjama un Ārons – izteica smagus pārmetumus. Taču Mozus neatbildēja ar dusmām un asiem vārdiem, bet izturējās lēnprātīgi. Viņš ļāva Dievam visu atrisināt.

Mozus šajā ziņā ir izcils vīrs, tēvs, brālis un savas tautas vadītājs ceļā uz brīvību. Tas nebūt nebija viegli – izbēgt no Ēģiptes verdzības, šķērsot jūru, izdzīvot tuksnesī un uzturēt savas tautas vienotību un uzticību. Galvenais šis Mozus pazemības un lēnprātības spēks – viņa mīlestība uz Dievu un savu tautu.

Lēnprātība ir ārkārtīgi vērtīga vadītāja īpašība – tā palīdz cilvēkā neļaut dominēt vājajam rakstura izpausmēm, bet tas ir spēks, kas arī neļauj citiem kāpt sev uz galvas un pauž iekšēju disciplīnu un skaidrību. Tā ir pazemības izpausme, kas nav saistīta ar zemu pašvērtējumu vai biklumu, bet drīzāk spēja sevi uztvert visā savā īstumā. Mozus, kā

pieņemtais bērns, uzauga Ēģiptes faraona galmā, nekļuva lepns un nenorobežojās no savējiem, kas bija padarīti par vergiem. Mozus sirds gribēja viņiem palīdzēt, un šīs rūpes izpaudās visa ceļojuma laikā, līdz pat Apsolītās zemes robežām.

Jēzus arī pats bija apveltīts ar šo tik svarīgo īpašību (Mt 11:29). Viņš sacīja: "Svētīgi lēnprātīgie, jo tie iemantos zemi." (Mt 5:5) Lēnprātība ir Gara auglis, raksta arī apustulis Pāvils. (Gal 5:22) Un savās vēstulēs Pāvils to raksturo kā ļoti svarīgu kristīgo tikumu attiecībās, kas nozīmē raudzīties uz otra vajadzībām, pazemībā uzskatīt otru augstāku par sevi. (Fil 2:2-5) Bet attieksmē pret otru kļūdām un grēkiem viņš aicina: "Atgrieziet tādu uz pareiza ceļa ar lēnprātīgu garu, un lūkojies pats uz sevi, ka arī tu nekriti kārdināšanā. Nesiet cits cita nastas, tā jūs piepildīs Kristus likumu." (Gal 6:1-2)

Lēnprātība un pazemība ļauj cilvēkam mācīties un pieaugt īstā gudrībā. Tā palīdz ievērot kārtību un paklausību un atver sirdi mīlestības kalpošanai. Tā vadītājam palīdz ar cieņu un iejūtību ieklausīties un krīžu situācijā saglabāt mieru.

Kristiešus tas mudina:

- Liec Dievu, Jēzu – Viņa vārdus – pirmajā vietā.
 - Vispirms lūdz Dievu, kad jāpieņem lēmumi.
 - Lūkojies vairāk uz otra vajadzībām, ne tik daudz uz sevi.
 - Apvaldi savas dusmas, savus vārdus un ieklausies.
 - Esi žēlsirdīgs pret ikvienu – mīli!
- Kurā no šīm jomām tev būtu vēl jāaug? ●

Tikšanās ar Kares Vinjes BĒRNU GRĀMATĀM!

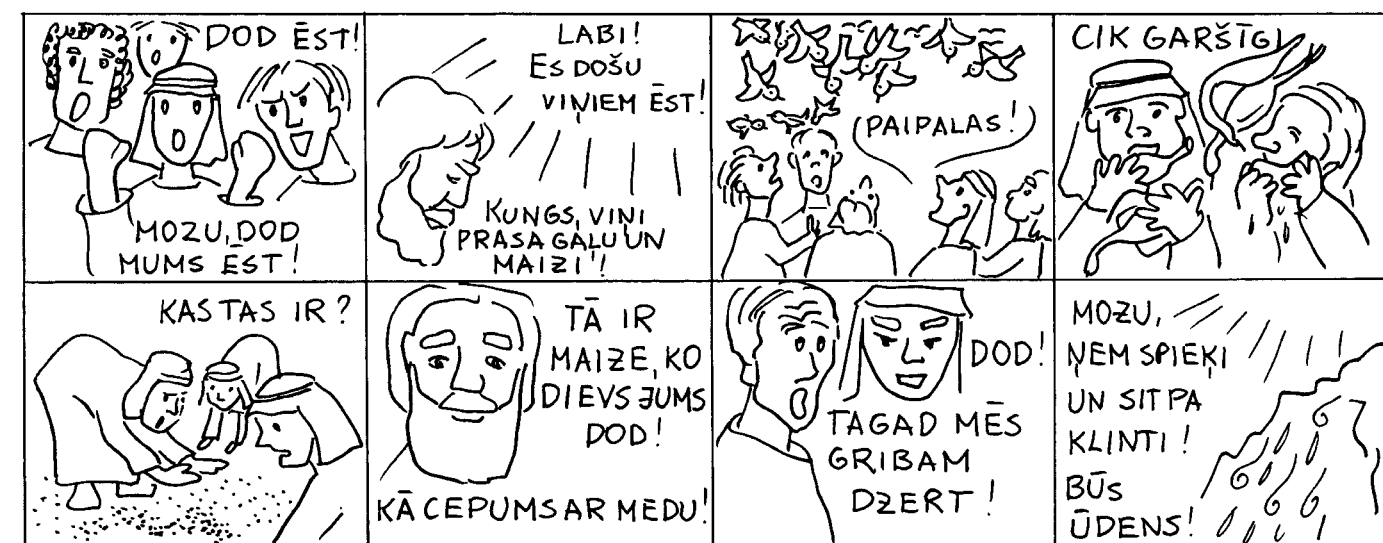
Grāmatas iespējams iegādāties:

- Sazinoties ar Ingridu Briedi pa tālr. 26163210.
- Grāmatnīcās "Ihtis" un "Amnis".

<https://gramataslimbazi.mozello.lv/sakums/>

Mozus

"Lūk, cilvēks!"

1. Mozus vadīja tautu. Tas ir grūts un ļoti atbildīgs pienākums. Neviens viņu neslavēja, nepateicās par pūlēm. Toties visu laiku kaut ko pieprasīja. Mozus uzklausa un lūdza Dievam palīdzību un atbalstu. Dievs izpildīja Mozus lūgumus.

2. Apskati zīmējumu!

3. Padomā, vai arī tu visu laiku kaut ko gribi un vēlies!

4. Izlasi Ceturtās Mozus grāmatas 12. nodaļas 3. pantu, kā Bībelē tiek raksturots Mozus!

Sagatavojusi Rīgas 1. Kristīgās pamatskolas direktore Iveta

LĪGA DEJUS / ērģeles
MARLĒNA KEINE / soprāns
MIHAELS MARCINKĒVIČS / flauta
VĪTA TIMERMĀNE-MOORA / mākslinieciskā vadība
PROGRAMMĀ: Frānsis Pulenks, Imants Kalniņš, Aivars Kalējs, Ēriks Ešensvalds

Ieeja par ziedojumiem, kas tiks novirzīti Baltezers baznīcas fasādes renovācijai

SEKSTDIENAS FONDS

Fotomirkšķis

Foto – no Rīgas Jēzus draudzes arhīva

Rīgas Jēzus draudzes delegācija apmeklēja ne tikai māsu draudzi Vācijā, bet nelaida garām iespēju Vitenbergā apciemot Latvijas evaņģēliski luteriskās Baznīcas liepu (*Tilia cordata* "Rancho"), kuru Lutera dārzā 2011. gada 31. oktobrī mūsu Baznīcas vārdā iestādīja toreizējais evaņģēlists Guntars Agate Paeglijs. Kociņam ir 100. kārtas numurs un tas jau ir krietni paaudzies. Lutera dārzu Vitenbergā izveidoja par godu reformācijas 500. gadadienai, kuru atzīmējām 2017. gadā. Tajā iemiesojies Mārtiņam Luteram piedēvētais teiciens: "Ja pasaule beigtos rīt, es šodien stādītu ābeli" – 500 koki 500 reformācijas gadiem. Dažādi koku veidi simbolizē kristīgo baznīcu daudzveidību. Viens dārzs, kurā aug koki, atspoguļo viņu kopību. Kokiem augot, dārzs nemīgi maina formu – šādi reformācijas impulsiem jāturpinās visā pasaulē.

Palīdzī atjaunot dievnamu, kurā kristīja Raini!

Kaldabruņas luterāņu baznīca, saukta arī par Červonkas baznīcu, atrodas Jēkabpils novada Rubenes pagastā. Dievnamu pamatīgi skāris laika zobs, bet Latvijas evaņģēliski luteriskās baznīcas Kaldabruņas draudze, biedrība "Ūdenszīmes" un citi apņēmīgi iedzīvotāji jau vairākus gadus velta savu laiku un spēkus, lai ēku atjaunotu. Baznīcā 1865. gadā kristīja Tadenavas pusmuižas nomnieka dēlu Jāni Krišjāni Pliekšānu, nākamo dzejnieku Raini.

Biedrības "Ūdenszīmes" vadītāja Ieva Jātniece raksta: "Siltu draugu aicināts, pie mums Kaldabruņā ieradās Arvīds Verza – Rīgas Mākslas un mediju tehnikuma pasniedzējs, slavens Latvijas baznīcu interjeru veidotājs. Un viņš kopā ar savu komandu divu gadu laikā bez samaksas par darbu apņēmās izveidot pilnu dievnama interjeru – altāri, tā aprīkojumu un dievgalda sētiņu, kanceli ar trepēm un baldahīnu, kristāmtrauku, gotiskas asistas (kungu) krēslus, lielu centrālo lustru, īpašo Kaldabruņas laikrādi. Būvētībā – jaunu, apjomīgu lietišķās mākslas darbu kompleksu.

Taču, lai šos darbus būtu iespējams veikt un izvietot Červonkas baznīcā, dievnamā ir nepieciešams: apmest un balsināt griestus, ielabot un nokrāstot sienas, ieklāt betona grīdu, iegādāties kokmateriālus un nodrošināt to transportu uz Rīgu, saremontēt logus,

Červonkas baznīca

trūkstošos un bojātos stiklus aizvietojot ar gaišām vitrāžām."

Šogad pēc Lieldienām Rīgas Mākslas un mediju tehnikumā ir nogādāts kokmateriālu ziedojums no SIA "John Wolf Joinery" – ziedojumu kopsumma tuvojās 4,5 tūkstošiem eiro. Zinām, ka arī Jēkabpils novada pašvaldība baznīcas atdzimšanai piešķirusi nozīmīgu finansējumu.

Biedrības "Ūdenszīmes" stikla darbnīcā top logi. Top arī īpašās vitrāžīgas atjaunotājiem. Tās gan būs iespējams saņemt tikai klātienē – katrs, kurš ziedojis vairāk par EUR 10.00, saņems atjaunotāja zīmīti. Atjaunotāja vitrāžas būs pieejamas arī **Līvānu stikla un amatniecības centrā, kurā no 9. aprīļa būs apskatāma mūsu stikla mākslas izstāde.**

Pievienojies Červonkas baznīcas atjaunošanai, ziedojot:

LATVIJAS EVAŅĒLISKI LUTERISKĀS BAZNĪCAS KALDABRUŅAS DRAUDZE
Reģ. nr. 99500002536
Konts Nr. LV09HABA0551032030225
AS Swedbank / HABALV 22

Červonkas baznīca, Rubenes pagasts, Jēkabpils novads, LV-5229

Vairāk par Červonkas dievnama atjaunošanu skatīties šeit:

INĀJUMI • SLUDINĀJUMI • SLUDINĀJUMI

LELB lektoru salidojums Saldū

2024. gada 18. maijā Liepājas diecēzes patēģbīskaps Udis Gailītis un Svētā Gregora izglītības centrs aicina LELB lektorus uz salidojumu Saldū. No sirds iesakām šo iespēju satikties un būt sadraudzībā, kā arī saņemt stiprinājumu un iedrošinājumu ikdienas kalpošanai draudzēs!

Nedēļas nogale ir arī "Lektoru kursi 2024" noslēgums – būs iespēja iepazīties un apveikt arī jaunākos kursu beidzējus.

PROGRAMMA

Sestdiena, 18. maijs

10.00 Reģistrācija / Kafijas, tējas galds

10.30 Svētbrīdis

11.00 Lekcija "Kā palikt veselīgā ticībā" – Mareks Ignats

11.45 Kafijas pauze

12.00 Lekcija "Lektora kalpošanas nozīme draudzē" – Uldis Gailītis

13.00 Pusdienas

14.00 Dievkalpojums Saldus M. Lutera baznīcā + apliecinājumu izsniegšana

16.00 Svētku kūka + kafija, tēja / Sadraudzība

Dalības maksa – ziedojums Gregorskolas atbalstam. Pieteikšanās līdz 10. maijam, aizpildot pieteikuma anketu: <https://forms.gle/1QNvaoiXmi1DnPZZA>

Papildu informācija pa tālruni 20216654 vai skola@gregors.lv.

• Nākamais "Svētdienas Rīta" numurs iznāks 2024. gada 3. jūnijā!

DIEVKALPOJUMS NO RĪTA

+ kafija ar mācītāju Aigaru Vančenko

OTRDĪENĀS plkst. 10.00

Garīgais stiprinājums, kopīga sadraudzība, tēja, kafija un vēlās brokastis

LELB Jauniešu centrs Mārstaļu iela 10, ieeja no Alksnāja ielas www.jauniesuvestnieciba.lv

Latvijas evaņģēliski luteriskās Baznīcas Diakonijas centrs aicina uz

Danas Kalniņas-Zaķes lekciju "Kalpošana ar klātbūtni"

Zēlsirdības skolas ietvaros.

Lekcija notiks

11. maijā Saldū un 8. jūnijā Madonā.

Plašāka informācija: www.diaconija.lv

facebook:

Diakonija Latvijā – LELB Diakonijas centrs vai rakstot uz diaconija@diaconija.lv

Piedāvāju kristīgu literatūru

iespējama piegāde uz Omniva pakomātiem.

Izdošu jūsu grāmatas, nodrošinot korektūru, maketu un tipogrāfijas pakalpojumus.

<https://gramataslimbazi.mozello.lv/>

Ingrīda, tālr. 26163210.

"Ihtis" veikalā (Mazā Pils iela 4, www.ihtis.lv)

Katrīnas Čakstes-Vilsones grāmata

"Karš, mīlestība, brīvība"

Cena EUR 10,00

BĪBELES LASĪJUMI

Kungs saka: "Kaut mana tauta klausītu mani!" (Ps 81:14)

- 2.05. 3Moz 19:26–37; 2Tes 1:1–12; Mt 6:25–34
- 3.05. 3Moz 23:1–22; 2Tes 2:1–17; Mt 7:1–12
- 4.05. 3Moz 23:23–44; 2Tes 3:1–18; Mt 7:13–21
- 5.05. 3Moz 25:1–17; Jk 1:2–8, 16–18; Lk 12:13–21
- 6.05. 3Moz 25:35–55; Kol 1:9–14; Mt 13:1–16
- 7.05. 3Moz 26:1–20; 1Tim 2:1–6; Mt 13:18–23
- 8.05. 3Moz 26:27–42; Ef 1:1–10; Mt 22:41–46
- 9.05. Dan 7:9–14; Ebr 2:5–18; Mt 28:16–20
- 10.05. 1Sam 2:1–10; Ef 2:1–10; Mt 7:22–27
- 11.05. 4Moz 11:16–17, 24–29; Ef 2:11–22; Mt 7:28–8:4
- 12.05. 2Moz 3:1–12; Ebr 12:18–29; Mt 10:17–24
- 13.05. Joz 1:1–9; Ef 3:1–13; Mt 8:5–17
- 14.05. 1Sam 16:1–13a; Ef 3:14–21; Mt 8:18–27
- 15.05. Jes 4:2–6; Ef 4:1–1; Mt 8:28–34
- 16.05. Zah 4:1–14; Ef 4:17–32; Mt 9:1–8
- 17.05. Jer 31:27–34; Ef 5:1–20; Mt 9:9–17
- 18.05. Ech 36:22–27; Ef 6:1–24; Mt 9:18–26
- 19.05. 5Moz 16:9–12; Apd 4:18–33; Jņ 4:19–26
- 20.05. Ech 33:1–11; 1Jņ 1:1–10; Mt 9:27–34
- 21.05. Ech 33:21–33; 1Jņ 2:1–11; Mt 9:35–10:4
- 22.05. Ech 34:1–16; 1Jņ 2:12–17; Mt 10:5–15
- 23.05. Ech 37:21b–28; 1Jņ 2:18–29; Mt 10:16–23
- 24.05. Ech 39:21–29; 1Jņ 3:1–10; Mt 10:24–33
- 25.05. Ech 47:1–12; 1Jņ 3:11–18; Mt 10:34–42
- 26.05. Jņ 38:1–11, 42:1–5; Atkl 19:4–6; Jņ 1:29–34
- 27.05. Sak 3:11–20; 1Jņ 3:18–46; Mt 11:1–6
- 28.05. Sak 4:1–27; 1Jņ 4:7–21; Mt 11:7–15
- 29.05. Sak 6:1–19; 1Jņ 5:1–12; Mt 11:16–24
- 30.05. Sak 7:1–27; 1Jņ 5:13–21; Mt 11:25–30
- 31.05. Sak 8:1–21; 2Jņ 1–13; Mt 12:1–14
- 1.06. Sak 8:22–36; 3Jņ 1–15; Mt 12:15–21
- 2.06. Sak 9:1–12; Apd 8:14–25; Lk 10:25–28, 38–42

Turpinām ziedojumu vākšanu žurnāla izdošanai!

Ziedojumus lūdzam pārskaitīt: SIA IHTIS, Reģ. nr. 40003417337 SEB banka Vecrīgas filiāle, kods: UNLALV2X Konta nr: LV33UNLA0001900469704 ar norādi – Žurnāla "Svētdienas Rīts" izdošanai. PATEICAMIES PAR JŪSU ATBALSTU!

*"Viss man ir lauts,
bet ne viss man der;
viss man ir lauts,
bet nekam pār mani nebūs varas."**

(1Kor 6:12)

2024. gada maija lozungs